

IX 9Marks IZGRADNJA ZDRAVIH CRKAVA

CRKVENO ČLANSTVO

KAKO DA
SVET ZNA
KO SU ISUSOVI
PREDSTAVNICI

DŽONATAN LIMAN

Predgovor Majkla Hortona

„Crkvene vođe mnogih denominacija uvideće da će nam ova kratka knjiga puna praktičnih ideja i dobrih argumenata pomoći da izlećimo hrišćane današnje kulture od alergije na crkveno članstvo, pastoralni autoritet, životnu odgovornost i bilo kakva ograničenja lične slobode.“

Tim Keler, nekadašnji glavni pastor Prezbiterijanske crkve
Iskupitelj (*Redeemer Presbyterian Church*), grad Njujork

„Kratka, sveža, zabavna i, iznad svega, biblijski potkovaná. Ova knjiga je objašnjenje i odbrana crkvenog članstva koje ste tražili.“

Mark Dever, glavni pastor Baptističke crkve
Kapitol hil (*Capitol Hill Baptist Church*), Vašington

„Praktična. Presvedočava. Verna Bibliji. Džonatan Liman nas podseća da crkveno članstvo nije izbor, već zahtev. Ova knjiga je snažna i izazovna, ali je isto tako prožeta evanđeljem blagodatí.“

Tomas Šrajner, Džejms Bjukenen Harison profesor tumačenja
Novog zaveta na Južnobaptističkom teološkom fakultetu

„Živimo u doba u kojem se ljudi prema crkvi odnose kao prema restoranu, pa tako o njoj donose i odluke. Očajnički nam je potrebno da se probudimo iz potrošačke dremke. Ova knjiga je poziv za buđenje koji je potreban da crkvene potrošače pretvorimo u učesnike u evanđelju.“

Darin Patrik, glavni pastor crkve Putovanje (*The Journey*, prim. prev.), Sent Luis, Luizijana; pisac knjige *For the City* (za grad, prim. prev.) i *Church Planter* (osnivač crkava, prim. prev.)

Naslov izvornika:

Church Membership: How the World Knows Who Represents Jesus

Kopirajt © 2012 Jonathan Leeman

Izdavač:

Crossway

1300 Crescent Street

Wheaton, Illinois 60187

Izdavač za Srbiju:

Hrišćansko udruženje „Projekat Timotej“

tel. +381 69 712 470

projekattimotej@gmail.com

www.projekat-timotej.org

PROJEKATIMOTEJ

Za izdavača: Riste Micev

Prevod: Anja Lalović

Lektura i korektura: Predrag Jovanović

Prelom teksta: Matej Delač

Dizajn korica: *Dual Identity inc.*

Ilustracije na koricama: Vejn Brezinka (Wayne Brezinka)

Priprema korica za srpsko izdanje: Mirolav Ribar

Štampa: Euro Dream

Tiraž: 500

9Marks ISBN: 979-8-89218-092-4

Ukoliko nije drugačije naznačeno, svi delovi Svetog pisma preuzeti su iz Savremenog srpskog prevoda (SSP™), © *World Bible Translation Center*; ogranak *Bible League International*. Preuzeto s odobrenjem. Sve naglaske u navodima dodao je pisac ove knjige.

IZGRADNJA ZDRAVIH CRKAVA

CRKVENO ČLANSTVO

Kako da svet zna ko su Isusovi predstavnici

DŽONATAN LIMAN

Predgovor Majkla Hortona

Novi Sad,
2024.

SADRŽAJ

PREDGOVOR SERIJI	9
PREDGOVOR MAJKLA HORTONA	11
UVOD: VAŽNIJE NO ŠTO MISLIMO	15
1. SVE VREME IMAMO POGREŠAN PRISTUP	17
2. OPAŽANJE ČLANSTVA U NOVOM ZAVETU	31
3. ŠTA JE CRKVA? ŠTA JE ČLAN CRKVE?	45
4. KAKVI SU CRKVA I NJENI ČLANOVI?	63
5. KOJI SU „USLOVI“ ČLANSTVA? (KAKO SE POSTAJE ČLAN?)	77
6. KAKO SE HRIŠĆANIN POTČINJAVA CRKVI? (KAKO BITI ČLAN?)	85
7. ŠTA SE DEŠAVA KADA ČLANOVI NE PREDSTAVLJAJU ISUSA?	99
8. MORA LI ČLANSTVO SVUDA DA IZGLEDA ISTO?	113
ZAKLJUČAK: KAKO CRKVENO ČLANSTVO DEFINIŠE LJUBAV?	123
OSTALI IZVORI	125
POSEBNA ZAHVALNOST	126

*Bivšim i sadašnjim
članovima crkve Kapitol hil*

PREDGOVOR SERIJI

Verujete li da imate odgovornost da pomognete pri izgradnji zdrave crkve? Ukoliko ste hrišćanin, mi verujemo da imate.

Isus vam zapoveda da činite druge ljude njegovim učenicima (Mt. 28,18-20). Juda vam kaže da se izgrađujete na veri (Juda 20-21). Petar vas poziva da koristite svoje darove za služenje drugima (1. Pet. 4,10). Pavle vam kaže da govorite istinu u ljubavi kako bi vaša crkva sazrela (Ef. 4,13, 15). Uvidate li odakle nam to uverenje?

Bilo da ste u crkvi član ili vođa, cilj serije knjiga *Izgradnja zdravih crkava* jeste da vam pomogne da izvršite ovakve biblijske zapovesti i na taj način odigrate svoju ulogu u izgradnji zdrave crkve. Drugim rečima, nadamo se da će vam ove knjige pomoći da više volite svoju crkvu onako kako je Isus voli.

Izdavačka kuća *9Marks* planira da izda po jednu kratku, čitljivu knjigu o svakoj od stavki koje je Mark Dever nazvao deset odlika zdrave crkve, i još jednu o zdravoj doktrini. Očekujte knjige o ekspozicijskom propovedanju, biblijskoj teologiji, evanđelju, obraćenju, evangelizaciji, crkvenom članstvu, crkvenoj disciplini, učeništvu i rastu i crkvenom vođstvu.

Lokalne crkve postoje da bi svim narodima pokazale Božiju slavu. To činimo tako što upiremo pogled u evanđelje Isusa Hrista, uzdajući se u njega za spasenje, ali i tako što volimo

jedni druge Božijom svetošću, jedinstvom i ljubavlju. Molimo se da vam knjiga koju sada držite u tome pomogne.

S nadom,
Mark Dever i Džonatan Liman
Urednici serije

PREDGOVOR

„Ne smetaju mi oni delovi Biblije koje ne razumem“, našalio se Mark Tven, „već oni koje razumem.“ Nažalost, moglo bi se reći da ova Tvenova opaska može postati optužba za mnoge hrišćane koji „veruju u Bibliju“, posebno kada se radi o biblijskim odlomcima koji govore o odgovornosti članova crkve.

Samo razmislite o uticaju zapadne kulture na sve nas. Često se citira da se filmskoj zvezdi Džonu Vejnu Bog dopadao sve dok nije ušao pod krov crkvene zgrade. Pevači pevuje: „Ne sputavaj me!“ i „Živim na svoj način!“, a reklame se direktno pozivaju na našu narcisoidnost. „Neka sve bude po tvom“ i „Volan je u tvojim rukama.“ U takvoj atmosferi, lako je poželeti prednosti koje dobijamo kada smo deo nečega – prijateljstva, braka, radnog mesta, a naročito crkve – ali ne i odgovornost koja uz to ide.

U jednu ruku, slike uspešnih ljudi koji su sebe izgradili sa svojih deset prstiju dovele su do sumnjičavosti prema institucijama. Takođe, nizanje javnih skandala, politika ogorčenosti, bezlična i neefikasna birokratija i neispunjena obećanja poljuljali su poverenje javnosti u vođe i institucije. Čak su i ljudi odrasli u crkvi bili iznevereni, povređeni i zlostavljani od strane onih koji su tvrdili da su Hristovi pastiri.

Ali nije kriva samo kultura izvan crkve. Veliki deo evanđeoskog hrišćanstva zasniva se na pobožnosti koja suprotstav-

lja lični odnos sa Isusom i vidljivu crkvu s njenom javnom službom. To je delimično zato što evanđeoski hrišćani žele da izbegnu nominalnu pobožnost i formalizam, što je i dobro. Međutim, u tom procesu – naročito od Drugog velikog probuđenja u devetnaestom veku – imamo tendenciju da kritikujemo formalne crkvene službe i uobičajena sredstva kojima Bog iskazuje milost u korist harizmatičnih vođa i neobičnih pokreta. „Brzo i lako“ nadvladalo je „oprobano i provereno“. Nagli porast broja ljudi važniji je od sporog rasta u milosti. Ključem uspeha smatraju se vidljivi rezultati, a ne formalne strukture. Pored toga, mnogi od nas odgajani su uz evanđeoski poziv: „Ne tražim od tebe da se priključiš crkvi, već da prihvatiš Isusa kao ličnog Gospoda i Spasitelja.“

Ne iznenađuje što nakon niza ovakvih pokreta „spasenje“ nema mnogo veze sa priključivanjem crkvi. A sada čak postoje i evanđeoski pokreti koji potpuno isključuju članstvo. Pozivaju ljude da samo dođu... ili ne dođu. Jedan evanđeoski vođa slavi osvit „Revolucionara“ koji su nekako odlučili da *biti crkva* podrazumeva *nepriključivanje*. Umesto toga, ovi revolucionari pronalaze sopstvene duhovne izvore na internetu i na neformalnim okupljanjima.

A onda se pojavljuje Džonatan Liman koji ne samo da nas podseća na sve one odlomke koje smo gurnuli u stranu, već ima i smelosti da kaže da nas „Hristos ne poziva da se priključimo crkvi, već da joj se potčinimo.“ Crkva nije samo još jedno udruženje dobrovoljaca, poput Izviđača ili kluba *Sierra*¹. Ona je ambasada Hristovog carstva. A carevi ne daju predlo-

1 *Sierra Club* je američka organizacija koja se bavi pitanjima zaštite životne sredine (prim. prev.).

ge, ne prodaju proizvode i ne obezbeđuju resurse koje možete uzeti ili ostaviti.

Liman pronalazi tlo koje leži između individualizma bez zakona i legalističkog autoritarizma, a hrišćanima danas je očajnički potrebno da ga saslušaju. On nam pokazuje da je Hristova vladavina jedini protivotrov za sve ove krajnosti. Hristos nad nama vlada da bi nas spasao, a spasava nas da bi nad nama vladao. Za razliku od vladarâ ovog doba, Isus ne traži od nas da prolijemo krv za njegovo carstvo; umesto toga, on je za svoje carstvo dao život. Zatim je uzdignut u slavi, što predstavlja početak nove tvorevine, a sada u svom carstvu okuplja sunaslednike koji pripadaju jedni drugima jer, zajedno, pripadaju njemu. Vidljiva crkva je mesto gde ćete naći Hristovo carstvo na zemlji, a odbaciti carstvo znači odbaciti cara.

Neke čitaoce treba uveriti u biblijski zahtev – i blagoslov – crkvenog članstva. Drugi, već u to uvereni, mogu se zapitati kako teorija postaje praksa na terenu koji je život crkve. Koji su kriterijumi za članstvo i kako da brižno pregovaramo o legitimnim „presudama“ na pastoralno obazriv način? Koje su posledice, posebno u slučajevima kada je disciplina potrebna u doktrini ili životu? Koje su granice, a koje odgovornosti crkvenih službenika u primenjivanju službenih ovlašćenja? Ovo su velika pitanja, a pisac ne okoliša, već odgovara na svako od ovih praktičnih pitanja koja proizlaze iz njegovih biblijskih argumenata.

Bez obzira na to da li ćete se na kraju s njim složiti, Džonatan Liman na stranice ove kratke knjige jednostavno izliva isuviše mnogo biblijske mudrosti da bi je ijedan hrišćanin odbacio. Pošto nisam baptista, ne mogu da se složim sa svime! Međutim, zatekao sam sebe kako od srca govorim „Amin!“ čitajući glavne argumente za članstvo. Što je još važnije, ponovo

sam se oduševio čudesnim providenjem Dobrog pastira koji ne samo da je otkupio svoje ovce, već je i osmislio kako da ih hrani i vodi do kraja.

Majkl Horton
Dž. Grešam Meken profesor
sistematske teologije i apologetike
Vestminsterski teološki fakultet, Kalifornija

UVOD

Važnije no što mislimo

Baš i ne želite da čitate knjigu o crkvenom članstvu. Razumem vas. Možda vam ju je neko poklonio. Možda se pitate da li bi mogla biti korisna nekom drugom, ali ako ćete iskreno, tema crkvenog članstva ne deluje mnogo zanimljivo. Kada čovek postane hrišćanin, on se priključi crkvi. To je to, zar ne?

Ponekad crkveno članstvo uključuje programske elemente, poput časova i intervjuâ. Takođe, ova tema se prepliće sa pitanjima Gospodnje večere i krštenja. Ali, osim toga, ima li tu o mnogo čemu da se priča?

Prvi put kada mi je rečeno da treba da postanem član crkve u koju odlazim nisam strastveno bio ni za ni protiv. Možda sam bio pomalo protiv te ideje? Ne sećam se. Evo čega se sećam: članstvo bi mi omogućilo da se za malu stanarinu uselim u 'kuću za muškarce' koju je crkva posedovala u poželjnom delu grada. Zato sam postao član. Ne, taj razlog nisam spomenuo pastorima koji su sa mnom obavljali razgovor. Nisu me ni pitali.

Nakon toga, moj pogled na članstvo bio je opušten. Ono svakako i nije tako važno. A šta vi mislite, da li je članstvo važno ili ne?

Postoje ljudi koji kažu da je članstvo u crkvi neophodno i oni koji kažu da je dobrovoljno. Ipak, većina hrišćana se, pretpostavljam, nalazi negde na sredini. Oni imaju nekakav osećaj

da hrišćani treba da budu deo lokalne crkve, ali bi takođe rekli da to nije najvažnije na svetu, pa od muve ne bi trebalo praviti slona. U redu je da hrišćani odluče da nekoliko godina menjaju crkvu za crkvom ili da do daljnjeg idu u jednu, ali ne postanu njeni članovi.

Ukoliko i vi pripadate toj većinskoj sredini, ovu knjigu pišem za vas. *Ne* pišem je prvenstveno čoveku koji je skeptičan po pitanju crkvenog članstva, mada, ukoliko ste to vi, može se pokazati da je i vama korisna. Ciljam na prosečnog hrišćanina koji odlazi u crkvu, člana crkve i crkvenog vođu koji se po pitanju ove teme slažu sa većinom: „Nismo sigurni zašto je sve to tako važno, ali dobro, imaćemo članstvo.“

Na vas ciljam. Želim da odgovorim na pitanje koje ne postavljate, a trebalo bi.

Moj glavni cilj je da vam pokažem *šta je članstvo*, jer ono nije to što mislite. Neću ga braniti, bar ne direktno. Predstaviću vam zamisao o njemu. Evo mojih predviđanja: ukoliko se uhvatite za način na koji Biblija posmatra članstvo, može se desiti da to promeni vaš pogled na hrišćanstvo.

Članstvo je u Bibliji zapanjujuća stvarnost. Niste li bar malo radoznali? Niste u potpunosti sigurni ni da se ono tamo nalazi, zar ne?

1

SVE VREME IMAMO POGREŠAN PRISTUP

Imperijum. Nedavno sam otkrio tu reč. To nije reč koju biste ležerno provukli dok uz kafu ćaskate s prijateljima. U društvu zvuči nezgrapno, poput suviše inteligentnog trinaestogodišnjaka. Ipak, mislim da je korisna.

To je ono što dobijete kada iz reči *imperijalizam*, koju i možete čuti u razgovorima uz kafu, izvedete drugu imenicu. Reč imperijum znači vrhovnu vlast ili apsolutnu dominaciju i prenosi ideju poslednje reči u jednom društvu. Ko je autoritet kome svi drugi autoriteti moraju da se pokoravaju? Ko može, doslovno, da zakotrlja glave, bez pretnje odmazdom, samo zato što mu je to u opisu posla? Taj ima imperijum.

Imperijum je ono što je u Rimu imao cezar, a u Srednjem veku kraljevi koji su stalno vikali: „Odrubite im glave!“ U moderno doba, rekli bismo da imperijum ima država. Nema više vlasti od državne. Država ima poslednju reč. Samo država ima vlast nad životom i smrću – silu mača.

Stoga, ukoliko želite da pokrenete posao ili osnujete školu, potrebno vam je odobrenje države. Isto je i sa fudbalskim klubovima, sindikatima i dobrotvornim organizacijama. Svi oni po-

stoje s dozvolom države i država njima upravlja. Oni ne upravljaju državom. Oni nemaju imperijum.

Dobro, a šta je s lokalnim crkvama? Da li lokalne crkve postoje s odobrenjem države? Sad dolazimo do zanimljive teme. Zapravo, to je tema koja naše trenutno poimanje lokalne crkve i njenog članstva može okrenuti naglavačke.

ISUS IMA IMPERIJUM

Većina ljudi u zapadnim društvima stavlja crkve u isti koš sa fudbalskim klubovima i dobrotvornim organizacijama. Kažemo da su crkve još jedna vrsta dobrovoljnih udruženja.

Ili na crkve gledamo kao na pružaoce usluga, kao na mehaničara koji servisira našu dušu ili benzinsku pumpu na kojoj punimo svoj duhovni rezervoar.

Međutim, da li su lokalne crkve klubovi ili pružaoci usluga koji postoje s dozvolom države, još jedan molilac koji zavisi od milosti gospodara zemlje?

Istina je da vi kao pojedinačni hrišćanin treba da se potčinite vlasti države. Ali imajte na umu da je država Božiji 'služitelj' i Božiji 'osvetnik' koji donosi sud (Rim. 13,4). Da, država nosi 'mač', ali samo po Božijem naređenju.

Takođe je istina da crkve treba da poštuju državne uredbe, na primer da se pridržavaju građevinskih propisa (ukoliko imaju zgradu) ili plaćaju porez na plate zaposlenih (ukoliko imaju plaćene radnike). U tom smislu, crkve su kao bilo koji drugi posao ili organizacija.

Sa druge strane, postoji nešto što u umu hrišćanina treba da bude kristalno jasno: lokalna crkva ne postoji s odobrenjem dr-

žave. Ona postoji po izričitom Isusovom ovlašćenju. Uostalom, Isus ima imperijum, a ne država.

Biti hrišćanin znači znati sledeće: Isus ima apsolutnu poslednju reč. Isus je autoritet kome svi drugi autoriteti moraju da se pokoravaju. Isus će suditi narodima i njihovim vladama. On je taj koji ima konačnu vlast nad životom i smrću. Država postoji s Isusovim dopuštanjem, a ne obrnuto. Države, naravno, obično ne priznaju ovu činjenicu, ali crkve znaju da je to istina (Jn. 19,11; Otk. 1,5; 6,15-17).

Sva vlast na nebu i na zemlji predata je Isusu, a on svojoj crkvi daje vlast da maršira na narode. Zato će njegova crkva napredovati poput vojske koja se ne može zaustaviti. Neće je zaustaviti državne granice. Neće je zaustaviti izvršna naređenja predsednika i premijera. Čak je ni sama vrata pakla neće usporiti.

Isus ima imperijum.

MORAMO DA PROMENIMO NAČIN RAZMIŠLJANJA

Ukoliko smo u iskušenju da precenimo državnu vlast, činjenica da Isus ima imperijum trebalo bi da umanji tu misao. Država je samo jedan od njegovih posrednika sa određenim mandatom.

Međutim, Isusov imperijum treba da deluje suprotno na naše poimanje lokalne crkve: treba da uveća njenu važnost. Lokalna crkva je takođe jedan od Isusovih posrednika i on joj je dao vlast kakvu vi i ja kao pojedinačni hrišćani nemamo. A to ima radikalni značaj za ono što lokalna crkva jeste i za ono što znači biti njen član.

Ukoliko ste hrišćanin koji živi u zapadnoj demokratiji, vr-

lo je moguće da treba da promenite način na koji razmišljate o crkvi i na koji ste s njom povezani. Najverovatnije potcenjujete svoju crkvu. Omalovažavate je. Izobličavate je na način koji izobličava vaše hrišćanstvo.

Svi o lokalnoj crkvi i članstvu razmišljamo kao da je jedno, dok je u stvari nešto potpuno drugo. Kao da svoju neposrednu porodicu (tatu, mamu, decu) nazivamo biznisom. A sada se pojavljujem ja i kažem: „Oni nisu biznis! Oni su porodica! Moramo da počnemo drugačije da se odnosimo prema njima.“

Dozvolite mi da u ovom poglavlju čitavu viziju pokušam da izložim u pet važnih ideja koje govore o Isusovom imperijumu kosmičkih razmera. Zatim ću ostatak knjige provesti pospremajući nered koji sam ovde napravio, opravdavajući, objašnjavajući i primenjujući.

Počecemo s onim što lokalna crkva nije. Ukoliko ste hrišćanin, lokalna crkva nije klub. Ona nije dobrovoljna organizacija u kojoj članstvo nije obavezno. Ona nije prijateljski nastrojena grupa ljudi u kojoj svi imaju zajedničko interesovanje za religiju, pa se jednom nedeljno okupljaju da razgovaraju o božanskom.

Crkva takođe nije pružalac usluga, gde potrošač ima svu vlast. Ironično je što govorimo o crkvenim 'službama' (da, i ja to radim). Kao što sam već rekao, kao da govorimo ljudima da u 11 sati pre podne parkiraju ispred crkve i iskoriste službu 'servisiranja' – „popravka vaše duše u šezdeset minuta!“

Možda smo to shvatanje lokalne crkve dobili iz protestantskog naglašavanja mesta propovedanja i obreda. Možda nas je zapadno demokratsko društvo prevarilo da crkve vidimo kao udruženja dobrovoljaca. Možda je to zbog potrošačke prakse duge čitav vek. Nisam siguran. Ali evo nekih simptoma našeg pogrešnog razmišljanja:

- Hrišćani ponekad misle da je u redu ići u crkvu, a ne postati njen član;
- Hrišćani razdvajaju krštenje i članstvo;
- Hrišćani uzimaju Gospodnju večeru iako nisu članovi;²
- Hrišćani na Gospodnju večeru gledaju kao na sopstveno privatno, mistično iskustvo namenjeno hrišćanima, a ne kao na aktivnost za članove crkve koji su zajedno uključeni u život tela;
- Hrišćani svoj život od ponedeljka do petka ne mešaju sa životima drugih svetih;
- Hrišćani misle da mogu da imaju naviku da često izostaju iz crkve po nekoliko nedelja mesečno;
- Hrišćani donose velike životne odluke (selidba, prihvatanje unapređenja, odabir supružnika itd.) ne razmotrivši posledice tih odluka na porodične odnose u crkvi i ne potraživši mudrost pastora i drugih članova;
- Hrišćani kupuju kuće i iznajmljuju stanove ne obazirući se mnogo na to kako će faktori poput udaljenosti i cene uticati na njihovu raspoloživost da služe u crkvi;
- Hrišćani ne shvataju da su delimično odgovorni kako za duhovno stanje, tako i za fizičko zdravlje drugih članova svoje crkve, čak i članova koje nisu upoznali. Kad neko tuguje, tuguje sam. Kad se neko raduje, raduje se sam.

Osnovna bolest koja se krije iza svih ovih simptoma, bolest koja, priznajem, teče i mojim venama, jeste pretpostavka

2 Ne bih rekao ni da su ove poslednje dve tačke apsolutni „zahtevi“; rekao bih da krštenje *obično* treba da vodi do članstva, a da je Gospodnja večera *obično* za članove.

da imamo vlast da svoj hrišćanski život vodimo sami. Crkvu uključujemo kada i gde nam se sviđa.

Drugim rečima, prema lokalnoj crkvi se odnosimo kao prema klubu u koji se možemo učlaniti – ili ne. Zbog te pretpostavke svoj hrišćanski život živimo podalje od lokalne crkve, *čak i kada postanemo njen član*. „Da, jesam član, ali zašto bih morao da se posavetujem sa crkvom oko prihvatanja posla u Albukerkiju?“

Molim vas imajte na umu da ne upirem prstom. To su i moji kulturološki instinkti. Priznajem da želim da radim sve na svoj način. Želim da izbegnem preuzimanje odgovornosti za druge.

Ali to nije biblijska slika. Moramo da skinemo jedne naočare i stavimo druge. Da li ste spremni za to?

NAJVIŠA CARSKA VLAST NA SVETU

Šta je lokalna crkva? Daću više odgovora na to pitanje, ali hajde da počnemo od ovoga: lokalna crkva je vlast na zemlji koju je Isus uspostavio da zvanično potvrdi i oblikuje moj i vaš hrišćanski život.

Baš kao što je uspostavio državu, Isus je uspostavio i lokalnu crkvu. Ona je ustanovljena vlast, jer joj je Isus *ustanovio* autoritet. Dajem sve od sebe da izbegnem temu o odnosu crkve i države, ali evo šta morate razumeti ukoliko ćemo voditi razgovor koji će promeniti vaš pogled na crkveno članstvo:

Baš kao što Biblija uspostavlja vladu vaše države kao najvišu vlast na zemlji kada se radi o vašem državljanstvu, tako Biblija uspostavlja lokalnu crkvu kao najvišu vlast na zemlji kada se radi

o vašem učeništvu pod Hristom i državljanstvu u Hristovom trenutnom i obećanom carstvu.

Dakle, Isus je državi dao vlast tako što joj je dao silu mača. U užem smislu, to znači da država može da vam oduzme život (po vlasti Božije reči). Implicitno, to znači da država ima praktični mehanizam koji je neophodan da se ustanove osnovne strukture društva, kao što su odluke o tome ko je javno prepoznat kao državljanin.

Na sličan način, Isus je uspostavio lokalnu crkvu tako što joj je dao „silu ključeva“. U užem smislu, to znači da crkva čoveka može da isključi iz članstva (po vlasti Božije reči). Implicitno, to znači da crkva ima praktični mehanizam koji je neophodan da se ustanove osnovne strukture života u carstvu, poput odluka o tome ko je javno prepoznat kao državljanin.

POTRAGA ZA PRAVIM STVARIMA

Dakle, umesto da krenemo od ideje da je crkva dobrovoljno udruženje, moramo da krenemo od ideje da je ona narod jednog carstva ili države. Shvatate li na šta mislim kada kažem promena kategorije, kao kada sa biznisa pređemo na porodicu?

Kada ljudi pitaju: „Gde se *članstvo* nalazi u Bibliji?“, problem je u tome što traže nešto poput kluba u koji se može učlaniti, jer je reč *članstvo* klupska reč. Klubovi, političke stranke i sindikati imaju članstvo. Međutim, reč *članstvo* ne koristimo često u kontekstu vlade i građana određenih država. Ne kažete: „Kako se oseća članstvo Britanije? Jel istina da imate šezdeset miliona članova?“

Klubovi se zasnivaju na nekom zajedničkom interesovanju. Pružaoci usluga nastaju zbog zajedničke potrebe ili želje. Crkve imaju sve to, ali imaju i nešto više: cara koji zahteva poslušnost svog naroda. Crkva se zasniva na ovoj činjenici: Isus je Spasitelj i Gospod. On je umro na krstu za grehe svih koji poveruju u njega i slede ga.

To znači da Biblija o članstvu ne govori baš na onaj način na koji biste vi želeli. Umesto toga, govori o tome kako se Božiji narod *okuplja pod Božijom vrhovnom vlašću*. Bibliju zanimaju građani carstva, a ne članovi kluba. Osim toga, Biblija govori o crkvenom jedinstvu pomoću brojnih drugih metafora (porodica, vinova loza itd.) To nas dovodi do druge važne ideje:

Kada otvorite Bibliju, prestanite da tražite odlike kluba i njegovih dobrovoljnih članova. Umesto toga, tražite Gospoda i njegov narod koji je međusobno uvezan. Takođe tražite vidove jedinstva (braća i sestre u porodici, grane na vinovoj lozi itd.).

Da li se članstvo nalazi u Bibliji? Ukoliko tražite pravu stvar, nalazi se svuda. Pokušaću to da vam pokažem u poglavljima dva, tri i četiri.

NE KLUB, VEĆ AMBASADA

Dalje, u crkvi postoji nešto više od ustanovljenog autoriteta nad vama i nada mnogim. Potrebno je da crkvu vidimo kao porodicu, stado, hram itd. Međutim, sve te druge stvarnosti moraju biti

postavljene unutar strukture autoriteta lokalne crkve, pa ću početi odatle. Crkveni autoritet *uobličava* porodične aspekte crkvenog života, telesne aspekte crkvenog života itd.

Zato ću koristiti brojne biblijske metafore da opišem kako izgleda život u lokalnoj crkvi. Ali želim da počnem jednom na kojoj dalje možemo da gradimo, onom koja zamenjuje ideju „kluba“ ili „pružaoca usluga“: to je metafora ispostave ili ambasade.

Odakle mi ideja o ambasadi? Iz biblijske ideje o Hristovom carstvu. Crkva nije carstvo; ona je njegova ispostava ili ambasada.

Šta je ambasada? To je institucija koja predstavlja jednu državu unutar druge. Ona *zemlji domaćinu* objavljuje interese svoje *matične zemlje* i štiti državljane matične države koji u njoj žive. Na primer, pet meseci sam studirao u Briselu u Belgiji. Tokom tog perioda istekao mi je američki pasoš. Da sam pokušao da napustim zemlju bez obnovljenog pasoša, upao bih u nevolju. Više nisam imao validnu dokumentaciju koja potvrđuje da sam američki državljanin. Jednog popodneva sam otišao u američku ambasadu u Briselu i obnovio pasoš. Ambasada me tog popodneva nije *učinila* američkim državljaninom, već je zvanično *potvrdila* da to već jesam. Iako sam američki državljanin, nemam ovlašćenje da sam sebe proglasim državljaninom pred drugim državama. Međutim, potvrda ambasade mi je omogućila da nastavim da živim u stranom gradu pod zaštitom svih prava i s pogodnostima koje moje državljanstvo donosi.

Dakle, ambasada je predstavnik jednog mesta na drugom mestu u svetu. Ali šta ako vam kažem da postoji još jedna vrsta ambasade koja je predstavnik jednog *budućeg* mesta? To je lokalna crkva. Ona predstavlja čitavu grupu ljudi koji su pod Hristo-

vom vlašću i koji će se okupiti na kraju istorije.

Pavle nam kaže da je državljanstvo hrišćana na nebu. Čak nas naziva „sugrađanima“ sa Izraelom, što je zanimljivo kada se uzme u obzir šta je državljanstvo u Izraelu značilo.

Međutim, za razliku od Izraela, domovina hrišćana nije na planeti Zemlji. Mi smo stranci i vanzemaljci. Hrišćani moraju da se raduju svojoj domovini. Oni čekaju dan kada će važiti ove reči: „...carstvo sveta postalo je carstvo našega Gospoda i njegovog Hrista“, kada će se svako koleno saviti i svaki jezik priznati da je „Isus Hristos Gospod“ (Otk. 11,15; Fil. 2,11).

Ali čekajte malo. Na zemlji postoji mesto gde građani neba u ovom trenutku mogu naći zvanično priznanje i azil: lokalna crkva. Crkve sada predstavljaju Hristovu vladavinu. One sada potvrđuju i štite njegove državljanke. Sada objavljuju njegove zakone. Sada se klanjaju pred njim kao carem i pozivaju sve narode da učine isto. Tako dolazimo do treće važne ideje:

Lokalna crkva je opipljiva ambasada koja postoji
u sadašnjosti i predstavlja Hristovo buduće car-
stvo i njegovu buduću vasseljensku crkvu.

Ideja o crkvenom članstvu direktno sledi iz ove slike lokalne crkve. Ko je član crkve? To je čovek koji ulazi na vrata ambasade tvrdeći da pripada Hristovom carstvu. „Dobar dan, zovem se Kristijan.“ Službenik ambasade kucne nekoliko tipki na kompjuteru, a zatim kaže: „Da, vidim ovde vaše podatke. Evo vašeg pasoša.“ Čovek tada može da uživa mnoga prava, pogodnosti i obaveze koje donosi njegovo državljanstvo iako živi u stranoj zemlji. I ne samo to – a to je ono neverovatno – on postaje deo same ambasade – jedan od zvaničnika koji potvrđu-

ju i nadgledaju druge. Biti član crkve znači *biti* crkva, barem jedan njen deo.

Član crkve je, dakle, neko ko je formalno priznat kao hrišćanin i kao deo Hristovog vaseljenskog tela. To ne znači da su crkve uvek u pravu, ali njihov je posao da identifikuju i potvrde ko pripada carstvu, a ko ne. To je četvrta važna ideja:

Član crkve je čovek koji je zvanično i javno potvrđen kao hrišćanin pred svim narodima, kao i neko ko ima istu vlast da zvanično potvrdi i nadgleda druge hrišćane u svojoj crkvi.

Crkveno članstvo jeste i više od ovoga. Ponavljam, moramo da govorimo o porodičnoj pripadnosti, pripadnosti telu, pripadnosti stadi i još mnogo čemu, kao što ćemo i učiniti u četvrtom poglavlju. Ali počinjemo odavde jer crkva predstavlja autoritet carstva koji Hristos nije dao nama kao pojedincima, već kao članovima lokalne crkve. Isus nas nije ostavio da vladamo sami nad sobom i da sami sebe proglašavamo njegovim državljanima. On je ostavio instituciju koja potvrđuje da smo vernici, a zatim nam pomaže tako što oblikuje i usmerava naš hrišćanski život.

Ljudima koji kažu: „Ja sam sa Isusom“, vlast lokalne crkve koja je nalik vlasti ambasade daje priliku da pokažu da te reči nešto znače. Lokalna crkva čuva Hristovu reputaciju tako što razvrstava istinske veroispovednike od lažnih. Lokalna crkva omogućava svetu da pogleda platno Božijeg naroda i vidi autentičnu sliku Hristove ljubavi i svetosti, a ne falsifikat. Lokalna crkva poravnava put sa bankinama i odmorištima za dugačko putovanje koje je hrišćanski život.

Carevi i vladari narodâ ne potvrđuju svoje državljane olako. Da li je caru svemira manje stalo?

POTČINJAVANJE, NE UČLANJIVANJE

Ukoliko je Isus ustanovio da lokalna crkva ima vlast nad nama, onda se ne učlanjujemo u crkvu kao u klub ili dobrovoljno udruženje; potčinjavamo joj se kao što se potčinjavamo vladi. Evo i pete važne ideje:

Hrišćani se ne učlanjaju u crkvu; oni joj se potčinjavaju.

I crkva i vlada su predstavnici Isusove vlasti, premda na različite načine. Čak i pastori i crkvene vođe moraju da se potčine crkvi na ovaj način. I njihovo državljanstvo crkva mora da potvrdi kroz Gospodnju večeru.

Nemojte pogrešno da me razumete. Sa nehrišćanskog staništa, lokalna crkva jeste dobrovoljna organizacija. Niko ne mora da se učlani. Međutim, sa staništa hrišćanskog života, to nije tako. Kada jednom izaberete Hrista, morate da izaberete i njegov narod. Ta dva idu u paketu. Ukoliko izaberete Oca i Sina, morate da izaberete i čitavu porodicu – što činite *kerok* lokalnu crkvu.

Takođe, crkva svoju vlast koju joj je Hristos dao ispoljava drugačije od države. „Tada ih Isus pozva k sebi, pa reče: 'Znate da vladari narodâ gospodare njima i velikaši ih drže pod vlašću.'“ (Mt. 20,25). On u sledećoj rečenici kaže da hrišćanska vlast funkcioniše tako što se odričemo svog života za druge kako je on učinio za nas (26-28). Hrišćanska vlast takođe deluje

kroz nežnu, delotvornu silu Reči i Duha koja menja srca, a ne kroz manipulativne moći ubeđivanja i prinude.

Ipak, Isus želi da se hrišćani dobrovoljno predaju – potčinjene – lokalnoj crkvi. Kako to izgleda i ne izgleda razmotrićemo u šestom poglavlju.

ZAŠTO SU CRKVE NACIONALNA I INTERNACIONALNA PRETNJA

Smatram da mnogi hrišćani ne razumeju šta članstvo podrazumeva i zašto je važno. To je zato što toj temi pristupamo potpuno pogrešno.

Međutim, mogu da ukažem na dve grupe ljudi koje veoma dobro razumeju značaj ove teme. Prvo, setite se svih vlada koje su progonile crkve i njihove članove. Takve vlade nisu u pravu kada crkve vide kao pretnju svojoj ustanovljenoj moći – Isus crkvama nije dao silu mača. Ipak, potpuno su u pravu što veruju da članovi crkve neće na prvom mestu biti odani njima. Biće odani Isusu.

Poslušajte kako je istoričar iz četvrtog veka, Jevseviije, opisao jednog ranog hrišćanina po imenu Sankt. Kada je Sankt stao pred svoje mučitelje 177. g.n.e., „s takvom se odlučnošću odupirao njihovim napadima da nije hteo da im kaže svoje ime, rasu i mesto rođenja, pa ni da li je rob ili slobodan. Na svako pitanje je na latinskom odgovarao sa: 'Ja sam hrišćanin.' To je isticao iznova i iznova, umesto imena, mesta rođenja, nacionalnosti i svega drugog i nijednu drugu reč neznabožac nije čuo od njega.“³

3 Citirano u knjizi Dženet Kolman *Against the State: Studies in Sedition and Rebellion* (New York: Penguin, 1990), 37.

Druga grupa koja razume važnost ove teme jesu svi hrišćani poput Sankta koji su živeli pod progonom, naročito progonom države. Ta braća i sestre stavljaju život na kocku kada krštenjem postanu deo crkve. Njima ne spominjite „dobrovoljno članstvo“, kao da je crkva kuglana. Oni znaju cenu svoje odanosti. Zato gotovo da se pitam hoće li ova knjiga za njih imati više smisla nego za Zapadnjake poput mene. „Blago progonjenima zbog pravедnosti, jer njihovo je Carstvo nebesko“ (Mt. 5,10).

Zamislite globus na kome su iscrtane sve države sveta. Sada zamislite malu ambasadu svetlosti. To su okupljeni hrišćani koji su se sastali u ime svog cara Isusa. Zatim se ta svetlost deli nadvoje, pa na četiri dela, zatim na osam, i tako dalje. Novi narod raste, narod u narodima. Taj novi narod ne pomera granice na mapi, ali ga te granice ne mogu zaustaviti. Postavljači granica nemaju vlast da zaustave te građane koji nisu od ovog sveta. Svetlosne tačkice prelaze sve granice, šireći se svuda poput kvasca u testu, poput zvezda koje se jedna za drugom pojavljuju u sumrak.

To su Hristove crkve i njihovi članovi. Svet nikada nije video ništa slično.

2

OPAŽANJE ČLANSTVA U NOVOM ZAVETU

Ukoliko je naš cilj da razumemo šta je crkveno članstvo, možda nam može biti od pomoći da zajedno prošetamo no-vozavetnim predelima kako bismo bili sigurni da svi gledamo u isto. To je kao kad kupujete komad zemlje. Potrebno vam je više od opisa agenta za nekretnine. Želite da prošetate i malo razgledate.

Kako bismo to uradili, slažete li se da otputujemo u prošlost, u prve decenije postojanja crkve, počevši od ranih tridesetih godina naše ere?

Ukoliko pretpostavimo da se naš vremeplov pojavio negde iznad severnog Atlantika, letimo na jug iznad onoga što su Rimljani nazivali Britanijom. Kad pogledamo dole, vidimo Stounhendž, star već dve i po hiljade godina. Nije nam poznato mnogo više od toga. Londona neće biti još jednu deceniju, kada će ga osnovati rimski vojnici.

Letimo preko moreuza, a zatim iznad polja i šuma Galije, zemlje koju je 51. godine pre Hrista zauzeo Julije Cezar. Danas

se to područje zove Francuska. Prelazimo snežne Alpe, klizimo preko sivosmeđih italijanskih pejzaža, a na kraju i preko samog veličanstvenog grada Rima, gde vlada Tiberije Cezar.

Okrećemo se na istok i jezdimo preko Jadrana, zatim pratimo liniju obale duž Sredozemnog mora preko teritorija Makedonije, Trakije, Azije, Likije, Kilikije, pa skrećemo do Sirije. Sve su to teritorije koje su u prethodna dva veka osvojili nezasićeni rimski bataljoni. Ne idemo pored reke Eufrat, iza koje se nalazi Partsko carstvo, iza koga je Kušansko carstvo u nastajanju. Umesto toga, skrećemo na jug, u Palestinu i rimsku provinciju Judeju. Judeju je osvojio general Pompej devedeset godina ranije, 63. pre Hrista. Sada njime u ime Rima upravljaju u Bibliji ozloglašeni Pontije Pilat i jevrejski marionetski car Irod Antipa.

Naša vremeplov-letelica sleće u grad Jerusalim, te smo zakoračili na palestinsko tlo ispucalo od sunca. Unaokolo vidimo kuće od cigle i blata, nekoliko vila, a u daljini i samu Hramovnu goru.

Cilj našeg putovanja je jednostavan: da bacimo pogled na najranije crkve i njihove članove. Da li postoje lokalne crkve? Da li one praktikuju ono što mi moderni ljudi nazivamo crkvenim članstvom?

CRKVA U JERUSALIMU

Gledajući oko sebe, shvatamo da smo okruženi „Judejima iz svakog naroda pod nebom“: Parćanima, stanovnicima Mesopotamije, Kapadokije, Azije, Egipta, Libije, Krićanima, Arapima... spisak se nastavlja (Dap. 2,5, 9-11). Oni su se okupili zbog

ovogodišnjeg jevrejskog praznika Pedesetnice, a živopisne boje i mirisi nas podsećaju na buvlju pijacu.

Međutim, prvo što doživljavamo nije prizor, već zvuk: huk „kao da duva silan vetar“ (Dap. 2,2). Nalet rulje nosi nas sve dok se ne nađemo pred grupom muškaraca koji, začudo, proppedaju na maternjim jezicima svih ovih ljudi. Mnoštvo naroda ne diše.

Jedan od muškaraca, Petar, pred ljude direktno stavlja izazov. On se poziva na velikog cara Davida, koji je nedavno raspetog Isusa nazvao „moj Gospod“. Njegov zaključak je kao šamar: „Ovog Isusa, koga ste vi raspeli, Bog je učinio i Gospodom i Hristom“ (Dap. 2,36).

Skrećemo pogled na slušaoce očekujući stampedo na Petra. Sigurno će ga proglasiti izdajnikom i odvući ga vlastima.

Ali nikakav izliv besa ne dolazi. Na neki način, izazov koji je pred njih stavio deluje. Masa je „dirnuta do srži“ i pita Petra šta da radi (Dap. 2,37). Petar bez oklevanja odgovara: „Pokajajte se i neka se svaki od vas krsti u ime Isusa Hrista za oprostjenje svojih greha, i primićete dar Svetoga Duha“ (Dap. 2,38).

To je hrabar potez, s obzirom na to da je Isusovo pogubljenje bilo obavijeno optužbama za ustanak. Ali Petar ne pokušava da sakrije da je Isus car, čak tu tvrdnju stavlja u Davidova i Božija usta. Štaviše, on ljudima govori da se poistovete s Isusom kroz krštenje. Čini se da želi da stvori obeležen narod – javno prepoznatljiv pokret.

Zanimljivo je što narod reaguje u velikim grupama. „Tada se krstiše oni koji su prihvatili njegove reči. Tako im je toga dana bilo pridodato oko tri hiljade duša“ (Dap. 2,41).

Izgleda da je naš vremeplov sleteo baš na pravo mesto. Ovo je početak svega. Raspitujući se okolo, saznajemo da je

pre našeg dolaska postojala grupa od „oko 120 duša“ (Dap. 1,15). Zatim je ovog neverovatnog dana pridodato još tri hiljade imena: Jakov, Andrija, Lidija, Alfej, Prokor, Džimi, Skuter, Alis... Crkva broji i vodi evidenciju. Oni znaju ko su.

RAST I PROGON

Kako dani prolaze, iznajmljujemo šator za kancelarijski prostor, počinjemo da sakupljamo sopstvene izveštaje i nastavljamo da posmatramo kako se ova grupa ljudi navikava na novi način života. Posvećuju se apostolskom učenju. Imaju zajedništvo, lome hleb i mole se. Nazivaju sebe „vernicipima“ i dele sve, uključujući imanja i dobra, kako je kome potrebno (Dap. 2,44-45).

Ova grupa je na potpuno različitoj talasnoj dužini od ostatka grada. Kao da nisu odatle. Čitava grupa se „okuplja u Hramu“, a zatim se dele u manje grupe „u svojim domovima“ (Dap. 2,46). Raste im i broj: „A Gospod im je svakog dana pridodavao one koji su se spasavali“ (Dap. 2,47).

Prolaze nedelje i meseci. Sve više i više ljudi tvrdi da veruje u poruku. Prilično brzo, spiskovi na kojima su isključivo muškarci dostižu „oko pet hiljada“ (Dap. 4,4). Pitamo se da li je ova grupa zainteresovana samo za produžavanje spiska. Možda ih malo suviše interesuju brojke?

Isto tako brzo, odgovor postaje očigledan: nikako. Kao da su vođe svesne značajnih moralnih propusta i rade na tome da ih isprave (5,1-11). Čitava „crkva“ – kako sada sebe nazivaju – začudo se još sastaje „u Solomonovom tremu“ (Dap. 5,11-12). Čitava crkva želi da ima sastanke članova na kojima će razgova-

rati kako da bolje vole svoje udovice (Dap. 6,1-2).

U ovo nema sumnje: ovi ljudi provode vreme zajedno i brinu jedni o drugima. Njihov zajednički život je toliko izvanredan da smo, ispitavši stanovništvo Jerusalima, otkrili da ih „narod veoma hvali“ (Dap. 5,13).

Naravno, ne vole ih svi. Apostoli su dva puta odvučeni da odgovaraju na pitanja. Petar je dvaput rekao sličnu stvar: „Treba se pokoravati Bogu pre nego ljudima“ (Dap. 4,20; 5,9). Ova grupa zna da Isus, i niko drugi, ima poslednju reč. Oni ne prestaju „da uče narod i propovedaju evanđelje o Hristu Isusu“ (Dap. 5,42).

Ipak, život za crkvu postaje prilično napet. Progon počinje, jer se lokalna vlast oseća isprovocirano. Vođa po imenu Stefan kamenovan je do smrti. Čini se da su se prvosveštenici dočepali spiska imena i adresa jer jedan od njihovih revnijih sledbenika, farisej po imenu Savle, počinje da „ide od kuće do kuće“ i odvlači članove crkve u zatvor (Dap. 8,3).

Čudno je to što Savlov trud ima neželjeni efekat. Sve više glasnika juri u našu kancelariju sa istim vestima. „Oni koji su se raspršili, propovedali su Reč kud god su išli“ (Dap. 8,4). Progon je raspršio hrišćane iz Jerusalima u druge gradove i zemlje.

Ubrzo čujemo kako su se učenici pojavili u Samariji, Damasku, Lidi, Jopi i Kesariji (Dap. 8,14; 9,10, 32, 42; 10,24). Svi počinju da shvataju da Isus nije došao samo kao car Jevreja (Dap. 11,18).

Otprilike u isto vreme u jerusalimskoj crkvi počinje da se govorka kako se i sâm Savle obratio i počeo da propoveda u sinagogama da je „Isus Sin Božji“ i „Hristos“ (Dap. 9,20, 22). Mnogi u to ne veruju dok se sâm Savle ne pojavi „smelo propo-

vedajući u Gospodnje ime“ (Dap. 9,27-28).

Stvari se privremeno popravljaju. Jerusalimska crkva, koja je sada raštrkana „po Judeji, Galileji i Samariji“, kao da uživa „na miru“ (9,31).

CRKVE U SIRIJI, MALOJ AZIJI I DALJE

Odlučujemo da je krajnje vreme da sazovemo sastanak kako bismo počeli da analiziramo podatke. Jedan od nas govori kako je moguće da je Bog *namerno* poslao sve te građane različitih zemalja u Jerusalem za Pentekost, a zatim *namerno* dozvolio da dođe do progona kako bi se obraćenici raštrkali preko međunarodnih granica.

I naravno, jedan od naših prijatelja iz jerusalimske crkve žurno upada na naš sastanak. Ostao je bez daha i mora da se savije i osloni na kolena, ali podigavši pogled, s osmehom kaže da je „vest (o tome) stigla do crkve u Jerusalmu“ i da je preko sirijske granice, u gradu Antiohiji, „veliki broj ljudi poverovao i okrenuo se Gospodu“ (Dap. 11,19-22).

Premotajmo film godinu dana unapred. Uzimamo primerak Jerusalimskog crkvenog biltena – „Apostolski list“ – i čitamo da je „veliki broj ljudi doveden Gospodu“ u Antiohiji i da su se „cele godine Varnava i Savle sastajali sa crkvom i poučili veliki broj ljudi“ (Dap. 11,24, 26).

To očito nije samo judejski fenomen.

Ovi sirijski hrišćani su prava stvar. U Judeji nas pogađa glad, ali učenici iz Sirije šalju hranu na jug. Zapravo, zahvaljujući velikodušnosti antiohijskih hrišćana, jednog dana sedimo u kući

jednog od članova crkve i uživamo u sirijskoj jagnjetini s ražnja uz salatu od smokava i sočiva, pečenom somunu, smotuljcima sa kozijim sirom i listovima grožđa punjenim sutlijašem. Hrišćanska ljubav je nesumnjivo ukusna. Ovi hrišćani iznova i iznova dokazuju da se brinu jedni za druge i da se ta briga proteže preko državnih granica i na druge crkve.

Sada prolaze decenije, a mi gledamo kako osnivanje crkava uzima maha. Savle, kome je sada ime Pavle, odlazi na putovanje i osniva crkve na Kipru i u Maloj Aziji, u gradovima kao što su Derva, Listra, Ikonijum i Pisidijska Antiohija (Dap. 13,4; 14,20-23). Na drugom putovanju osniva crkve u zapadnijim gradovima: u Filipima, Solunu, Veriji, Korintu i Efesu, da nabrojimo samo neke (Dap. 15,36 – 18,22). Zatim odlazi na treće putovanje da ojača mnoge od njih (Dap. 18,23 – 21,26).

Ne samo da do nas stižu usmeni izveštaji; isto se dešava i sa pismima koja su apostoli pisali različitim crkvama – u Galatiji, Solunu, Korintu, Rimu i drugde. Pavle piše čak i u kućnom pritvoru: „Ja sam izaslanik u okovima“ (Ef. 6,20). On svoje sukobe sa svetskim vlastima okreće u korist cara Isusa.

Uopšteno govoreći, reakcije državne vlasti su raznolike. Irod Antipa hapsi i ubija članove crkve (Dap. 12,1-2). Rimski prokonzul na Kipru poverovao je njihovoj poruci i obratio se (Dap. 13,12), što je slučaj i s jednim starešinom sinagoge (Dap. 18,8). Namesnik Feliks vidi priliku da dobije novac od mita (Dap. 24,26). Namesnik Fest naziva hrišćane „ludima“ (Dap. 26,24). Car Agripa je zaintrigiran (Dap. 26,28). A drugi rimski prokonzul, Galion, u suštini kaže, „ne zanima me to“, i odmahne rukom kao da tera dosadnu muvu (v. Dap. 18,17).

Kao da se crkve i njihovi članovi nalaze negde na rubu društva – njegov su deo, ali i nisu, ni tamo ni ovamo. Jednog

dana u kancelariju stiže Petrovo pismo u kome piše baš to. On hrišćane naziva „rasejanima“ (1. Pet. 1,1).

JASNA I DOSLEDNA SLIKA

Iznova i iznova čitamo izveštaje. Pišemo beleške. Nastojimo da dokučimo šta je lokalna crkva i njeno članstvo. Dok to činimo, u našim se dokumentima pojavljuje deset neospornih tema:

1) *Sámo postojanje crkve ujedinjuje se oko poruke o Spasitelju i Gospodu.* Kao što smo čuli tog prvog dana u Jerusalmu, reči „za oproštenje greha“ i „Isus je Gospod“ stalno se javljaju u našim beleškama. Apostoli to objavljuju (2. Kor. 4,5; up. Dap. 17,3; Jn. 20,31). Oni to nazivaju putem spasenja i radosnom vešću (Rim. 10,9; 1. Kor. 15,1-5; Ef. 1,7; 1. Pet. 1,3-12), a Sveti Duh ljudima daje jezik da to izgovore (1. Kor. 12,3). Ovi hrišćani u izvesnoj meri poštuju svetski autoritet i potčinjavaju mu se, ali su prvenstveno odani Hristu. Sebe nazivaju „izaslanicama u okovima“ i rizikuju sve, čak i život.

2) *Hrišćani su obično ujedinjeni u samostalne, ali međusobno povezane crkve.* U početku je svaki vernik bio priključen ili „dodat“ jerusalimskoj crkvi. Zatim je nastupila prelazna faza kada su izolovani učenici raštrkani, kao kada je Filip objasnio evanđelje evnuhu iz Etiopije. Ali to su misionari na frontovima. Osim njih, nema primera hrišćana odvojenih od crkava. Ubrzo su osnovane crkve u Antiohiji, Ikonijumu, Korintu i tako dalje. Ove crkve su nastavile da komuniciraju, da se ujedinjuju jedna s drugom i da služe jedna drugoj u vremenima potrebe, čak i izvan granica svoje države.

3) *Hrišćani se kolektivno identifikuju kao crkva.* To možemo čuti kada govore sami o sebi: „Savle poče rušiti Crkvu“ (Dap. 8,3).

„Vest o tome stigla je do crkve“ (Dap. 11,22). „Varnava i Savle su se sastali sa Crkvom“ (Dap. 11,26). „Irod je uhapsio neke koji su pripadali crkvi“ (Dap. 12,1). „Crkva se usrdno molila“ (Dap. 12,5). „Oni su okupili Crkvu“ (Dap. 14,27). „Crkva ih je poslala na put“ (Dap. 15,3). „Crkva ih je dočekala“ (Dap. 15,4). Hrišćani koriste reč crkva da se identifikuju u zajedničkom životu. Pojedinci pripadaju nečemu većem i zajedničkom.

4) *Kada se formalno okupe, hrišćani poseduju posebnu silu i zajednički identitet.* Pavle piše korintskoj crkvi: „kada se okupite... sa silom našeg Gospoda Isusa“ (1. Kor. 5,4). Kasnije u poslanici, on govori: kada se „sastanete u crkvi“ (1. Kor. 11,18), kao da su na neki način više „crkva“ kad su okupljeni nego razdvojeni. Ova okupljena skupština, čini se, ima moć da čini stvari i da donosi odluke i proglase u Isusovo ime.

5) *Prvi korak hrišćanskog života je krštenje – uvek.* To se s ovim ljudima podrazumeva. „Pokajte se i neka se svaki od vas krsti“ (Dap. 2,38). „Oni koji su prihvatili njegovu poruku su se krstili“ (Dap. 2,41). „Tada se krstiše oni koji su prihvatili njegove reči“ (Dap. 8,12). „Nešto kao krljušt spade s njegovih očiju... pa ustade i krsti se“ (Dap. 9,18). „...a odmah potom krsti se on i svi njegovi“ (Dap. 16,33). „A poverovaše i krstiše se i mnogi Korinćani koji su ga čuli“ (Dap. 18,8). „A sad, šta čekaš? Ustani i krsti se, i speri svoje grehe, prizivajući njegovo ime“ (Dap. 22,16). Ne iznenađuje što Pavle, pišući crkvi u Rimu, jednostavno pretpostavlja da su svi njegovi čitaoci već kršteni (Rim. 6,3). Ta javna oznaka identiteta se jednostavno podrazumeva.

6) *Hrišćanima je zapovedeno da se odvoje od sveta i da se formalno ne povezuju sa njim.* Pavle ne zabranjuje odnos sa nehrišćanima (v. 1. Kor. 5,9-10), ali kaže hrišćanima da ne čine ništa čime bi rizikovali da zvanično dele svoj hrišćanski identitet sa nevernicima.

ma. On im kaže: „Ne uprežite se u isti jaram s neverniciima“, jer svetlost i tama nemaju ništa zajedničko (2. Kor. 6,14). Kao što je Bog želeo jasnu granicu između Izraela i drugih naroda, tako zahteva jasnu, sjajnu granicu između crkve i sveta: „Stoga, izađite između njih i odvojte se, govori Gospod. Ništa nečisto ne dotičite, i ja ću vas primiti“ (2. Kor. 6,17). Nema ničeg nejasnog u vezi s tom granicom.

7) *Život i autoritet lokalne crkve oblikuju i usmeravaju živote njenih članova.* Ovo je bilo posebno jasno tokom naših prvih nedelja i meseci u Jerusalimu. Hrišćanski život je započeo sa autoritetom na umu: ljudi su se krstili, pridodali su crkvi, a zatim su se okupljali da čuju učenje apostolâ. Počevši od toga, vernici su usmeravali svoj život prema drugim članovima crkve: obroke, molitve, raspored, finansijske i imovinske odluke, staranje za udovice. Da li je ovaj obrazac važio samo u tim prvim mesecima? Velikodušnost antiohijske crkve prema jerusalimskoj crkvi pokazuje drugačije, kao i drugi događaji koje nismo spomenuli, poput Lidijine velikodušnosti prema putujućim misionarima. Zapravo, ono čemu smo bili svedoci tih prvih meseci dalo nam je detaljnu sliku, koja nije morala da se ponavlja u zapisima tokom narednih godina. Takođe, pisma koja smo dobili daju nam uvid u isti takav zajednički život (npr. Rim. 12,4-16; 1. Kor. 5,11; Gal. 2,11-12; 1. Tim. 5,9-10; Jevrejima 10,34; 1. Pet. 4,8-11).

8) *Hrišćanske vođe su odgovorne za tačno određene ovce.* Petar kaže starešinama: „Napasajte Božije stado koje vam je povereno“ (1. Pet. 5,2). Pavle to isto kaže starešinama u Efesu: „Pazite na sebe i na celo stado kojem vas je Sveti Duh postavio za nadglednike“ (Dap. 20,28). Starešine znaju za koga su odgovorne.

9) *Hrišćani su odgovorni da se potčine tačno određenim vođama.* Pisac Poslanice Jevrejima piše: „Slušajte svoje vođe i pokoravajte

im se“ (Jev. 13,17). Jasno je da vernici moraju znati ko su im vođe. Pavle piše: „Starešinama koje dobro upravljaju treba ukazati dvostruku čast“ (1. Tim. 5,17). Hrišćani znaju koga da poštuju.

10) *Hrišćani isključuju lažne veroispovednike iz zajednice.* U jednom pismu, Pavle poručuje crkvi u Korintu: „Iskorenite zlo iz svoje sredine“ (1. Kor. 5,13). Jasno je da nikoga ne možete *isključiti* iz crkve ukoliko joj on uopšte ne *pripada*. Na drugom mestu, Pavle kaže da se čovek koji izaziva razdor dva puta upozori, „a potom ga se kloni“ (Titu 3,10). I Jovan govori o lažnim učiteljima koji su „od nas izašli“ jer „nisu zaista bili naši“ (1. Jn. 2,19).

CRKVV ČINI NJENO ČLANSTVO

Kada se sve ovo sabere, jedno je očigledno našem istraživačkom odboru u Jerusalimu: biti hrišćanin znači pripadati crkvi. Niko nakon spasenja ne luta sam, razmišljajući da li da se priključi crkvi. Ljudi se pokaju, a onda se krste da postanu deo crkvene zajednice. Gledati na Hrista kao na Gospoda znači biti ujedinjen s Hristovim narodom. Taj proces je automatski, kao što usvajanje znači da će se dete ubrzo naći za stolom za večeru sa braćom i sestrama.

Ideja o crkvenom članstvu provlači se kroz sve što čitamo i slušamo. Ne, nijedan od naših izveštaja ne prikazuje učitelja nedeljne škole⁴ kako stoji ispred grupe i traži od polaznika da u materijalu pogledaju odeljak 2C i pročitaju definiciju „crkvenog članstva“. Ali svi – i oni unutra i oni napolju – znaju na koga se

4 Misli se na nedeljnu školu za odrasle, koja je česta praksa u američkim crkvama (*prim. prev.*).

misli kada hrišćani govore o „crkvi“ koja čini *ovo* ili *ono*. Varnava i Savle su se „sastajali u crkvi“ (Dap. 11,26). „Car Irod poče da zlostavlja neke iz Crkve“ (Dap. 12,1). „...okupiše crkvu“ (Dap. 14,27). Biti član crkve znači biti jedan od ljudi koji čine crkvu. Ponavljam, oni znaju ko su.

Zapravo, jednostavno ne možete govoriti o lokalnoj crkvi, a da ne govorite o njenim članovima. To je kao da pokušavate da pričate o ekipi, porodici, narodu ili, da, čak i klubu, a da ne pričate o njihovim članovima. Članovi su ono što *čini* sve to.

POVRATAK U BUDUĆNOST

Izgleda da smo dobili ono po šta smo došli. Prošlo je nekoliko decenija, ali jasno je da su lokalne crkve postojale od samog početka hrišćanstva, a te crkve se sastoje ni više ni manje nego od svojih članova. Dakle, da, praktikovali su „crkveno članstvo“, iako niko nije spominjao predavanja o članstvu ili spisak članova.

Ipak, nisu sva naša pitanja dobila odgovor, a prvo od njih je: Šta *čini* lokalnu crkvu? Poslednja vest koju smo primili o Pavlu u Rimu bila je da propoveda „Božije carstvo“ (Dap. 28,31). To očito nije klub. Ljudi ne brkaju svoj klub sa carstvom. Ne nazivaju sebe izaslanicima u okovima zarad dobrovoljne organizacije. I sigurno ne rizikuju život zbog pružaoća usluga.

Dakle, šta je zapravo lokalna crkva? Štaviše, šta je član crkve?

Da bismo odgovorili na ova pitanja, možemo se vratiti u svoj vremeplov i doputovati nazad u sadašnjost. Ne brinite, nema više putovanja kroz vreme.

U povratku, jedan od nas vadi džepnu Bibliju i otvara Ot-

krivenje. To je Jovanovo pismo za sedam različitih crkava u Maloj Aziji koje se bore protiv iskušenja i progona. Pri kraju je opis Zveri, koja mnogo liči na cezara i njegove tvrdnje o božanstvu i imperijumu. Kako Jovan ohrabruje ove crkve? Ukazuje im na sliku Hrista koji sedi na prestolu, a nebeska bića polažu svoje krune pred njim. Cezar je prevarant. Samo Hristova vlast je apsolutna. To je upravo ono što crkve treba da čuju da bi opstale kao crkve.

Isus je Gospod.

3

ŠTA JE CRKVA? ŠTA JE ČLAN CRKVE?

Umesto na Jerusalim iz prvog veka, svoj pogled sada usmeravamo na trotoar ispred italijanskog bistroa u Vašingtonu, u Distriktu Kolumbija. To će biti lepa promena okruženja. Moj prijatelj Kojl i ja tek što smo ručali i sada razgovaramo o crkvenom članstvu. Zatim mi Kojl postavlja jedno teško pitanje: „Kakva je razlika između dva hrišćanina koji pripadaju istoj crkvi i dva hrišćanina koji pripadaju različitim crkvama?“

Možda možete da me zamislite kako tamo stojim s nekoliko svežih, crvenih fleka od marinara sosa na majici i bledo ga gledam. Nisam siguran kako da odgovorim.

Međutim, to je odlično pitanje koje vodi do suštine onoga što lokalna crkva i njeno članstvo jesu. Zamislite to ovako: Kojl je deo moje crkve. Moj dobar prijatelj Majk, koji je takođe hrišćanin, deo je jedne crkve na rubu grada, blizu aerodroma. Pitanje je, dakle, kako se moj odnos sa Kojlom razlikuje od mog odnosa sa Majkom? Da li su moje obaveze prema ta dva čoveka različite?

Možete reći da sva trojica pripadamo Hristovom telu, Božijem narodu i globalnoj crkvi, „Crkvi“ koja se piše velikim slovom. Štaviše, sva trojica smo pozvani da volimo jedan drugoga,

da se molimo jedan za drugoga, da ohrabrujemo jedan drugoga, da prekorevamo greh jedan u drugome, pa čak i da se jedan o drugom brinemo finansijski, ukoliko je to potrebno.

Pa, kakva je onda razlika? Šta je trebalo da odgovorim Kojlu?

Da *nema* razlike, morali bismo da kažemo da lokalna crkva *ne postoji*. To bi bilo kao da kažemo da ne postoji razlika između mog odnosa s mojom ženom i mog odnosa sa drugim ženama. Tako bi bilo samo kada *ne bi postojao* bračni savez. Ali brak postoji, te postoji i velika razlika među tim odnosima. Isto tako, lokalna crkva postoji, pa se čini da bi među tim odnosima trebalo da postoji razlika. Ali kakva?

Evo male pomoći: moja crkva i ja možemo sprovesti formalnu crkvenu disciplinu kada je u pitanju Kojl, ali ne i kada je u pitanju Majk. Drugim rečima, Isus je meni, kao članu te crkve, dao zakonsku ulogu u Kojlovom hrišćanskom životu koju mi nije dao u Majkovom. Međutim, kako bismo razumeli kakva je ta zakonska uloga, moramo se zapitati šta je lokalna crkva i šta su njeni članovi. To je cilj ovog i sledećeg poglavlja, možda najvažnijih poglavlja u ovoj knjizi.

INSTITUCIONALNO I ORGANSKO

Postoje najmanje dva načina da odgovorimo na pitanje šta je lokalna crkva: možemo odgovoriti organski ili institucionalno. Možemo sagledati meso ili kosti.

Ljudi danas vole da govore o organskom. Meso je meko, savitljivo i fino. Ali meso bez kostiju nije veoma prijatan prizor, pa su nam zapravo potrebna oba.

Da biste razumeli razliku, ponovo se setite primera bra-

ka. Ukoliko bismo organski govorili o braku, navodili bismo sve ono divno što bračni par zajedno radi: žive zajedno, zajedno stvaraju dom, uživaju u bračnoj intimi, imaju decu, dele tajne itd. To su predivne aktivnosti koje povezujemo s bračnim odnosom.

Međutim, ukoliko bismo o braku govorili institucionalno, govorili bismo o onome što naša kultura sve manje razume i polako ostavlja za sobom:

- „Okupili smo se ovde pred Bogom i ljudima da ujedini-mo ovog muškarca i ovu ženu.“
- „Ukoliko neko ima validan razlog zbog kojeg ovaj brak ne treba da se sklopi...“
- „Dajem ti ovaj prsten.“
- „Proglašavam vas mužem i ženom.“

Iza svih ovih zapadnjačkih fraza leži ideja o onome što Biblija naziva zajednicom jednog tela i što možemo nazvati bračnim savezom. Savez je kostur. To je struktura pravila koja stvaraju osnovu za taj odnos i odvaja odnos muškarca prema njegovoj ženi od njegovog odnosa sa svim drugim ženama, i obratno. To je tvrdi pehar koji vino bračnih aktivnosti drži na mestu. Ukoliko pehar nestane, vino će se vrlo brzo prosuti (v. Posl. 5,15-16).

Svetu se danas dopadaju bračne aktivnosti, ali ne i institucija braka, pa stoga sve više parova živi u vanbračnoj zajednici. Oni žele vino, ali ne i pehar. Naravno, sve se komplikuje.

Tako, mnogi ljudi izaberu aktivnosti, ali ne i instituciju, jer su gledali svoje roditelje ili bake i deke kako ostaju u nesrećnom braku. „Takva su pravila“, objasnili bi im. Nisu gledali očeve kako nežno osvajaju njihove majke, niti majke kako ce-

ne njihove očeve. Videli su samo oči koje gledaju u prazno i usne koje tupo razmenjuju informacije. Život, živopisan život, videli su samo tokom epizoda vrištanja. Kako ironično i tragično. Ni mi to ne želimo.

Bog je propisao i pravila i aktivnosti: kosti i meso.

Tako je i sa lokalnom crkvom.

ISUS I CARSTVO

Hajde da počnemo opisom institucije – kostiju, pehara za vino. To je ono što ljudi danas najčešće propuštaju ili izbegavaju. Jedinstvo odnosâ koje običnu grupu hrišćana pretvara u lokalnu crkvu – presto! – nije jedinstvo „dok nas smrt ne rastavi“. Ali *nešto* jeste, a to nam pokazuje postojanje crkvene discipline.

U prvom poglavlju lokalnu crkvu nazvali smo ispostavom ili ambasadam. Da bih to objasnio, evo moje institucionalne definicije lokalne crkve u jednoj rečenici: *Lokalna crkva je grupa hrišćana koji se redovno sastaju u Hristovo ime da zvanično potvrde i nadgledaju članstvo jedni drugih u Isusu Hristu i njegovom carstvu kroz propovedanje evanđelja i evanđeoske obrede.*

Da, ova definicija je pomalo nezgrapna, ali svaka reč vrvi od svrhe.

Pre nego što je razložimo, želim da vidite kako sam do nje došao. Možda ste primetili da smo u drugom poglavlju, u potrazi za prizorima crkvenog članstva na stranicama Novog zaveta, izostavili Isusa i evanđelja. Zašto? To je delimično zato što je Isus govorio o carstvu daleko više nego što je govorio o crkvi. Poslanice, s druge strane, naglašavaju suprotno. Pogledajte ovo:

- Isus u evanđeljima „crkvu“ spominje dvaput, a „carstvo“ samo u Evanđelju po Mateju četrdeset devet puta.
- Pavlove poslanice „crkvu“ spominju četrdeset tri puta, a „carstvo“ četrnaest.

Isus je govorio o carstvu. Pavle je govorio o crkvi.

O čemu se radi? Ovo će vas možda iznenaditi, ali Isusovo potenciranje carstva predstavlja osnovu crkve kao institucije. Pavle je više pisao o organskoj crkvi, o čemu ćemo razgovarati u sledećem poglavlju.

Kakve veze Isusovo carstvo ima sa crkvom?

NEKADA DAVNO BEŠE JEDNO CARSTVO

Da bismo odgovorili na to pitanje, hajde da se okrenemo jednoj priči. Nekada davno beše jedno carstvo po imenu Izrael. Kao i sva druga carstva, Izrael je imao cara, zemlju i ustanovljene zakone. Međutim, za razliku od drugih carstava, stanovnici Izraela imali su jedan veoma važan zadatak: *Izrael je trebalo da predstavlja Boga na zemlji.*

Kao da je Bog svim narodima sveta poslao saopštenje da je Izrael njegov i da svi narodi treba da gledaju na Izrael da bi videli kakav je on. Da li je Bog milostiv ili nemilosrdan, pravedan ili nepravedan? Pogledajte ovaj narod i saznajte, pisalo je u saopštenju. Dao im je detaljno razrađen niz zakona kako bi tačno znali šta treba da rade.

Nažalost, Izrael je strašno neuspešno obavljao taj zadatak. Ponašali su se poput nesigurnih tinejdžera kojima je previše stalo do mišljenja vršnjaka, pa su podražavali okolne narode ume-

sto Boga. Možda su mislili da su suviše kul za Božiji zakon. Zbog toga su drugi narodi mislili da Bog i nije ništa posebno. Zapravo, mora da je baš sličan njima.

A onda se jednog dana pojavio čovek po imenu Isus, koji je rekao najmanje četiri stvari koje su to carstvo srušile.

- ① Bog je otpustio Izrael. Izgubili su posao njegovih predstavnika (Mt. 3,9-12; 8,11-12).
- ② Sada će Isus biti predstavnik nebeskog Oca (Mt. 3,17; 11,27; Jn. 14,9). On je, zapravo, Bog i savršena slika Boga (Kol. 1,15).
- ③ Bog je uspostavljao carstvo koje nije bilo mesto poput Izraela, već njegovo carevanje nad određenom grupom ljudi. To carstvo je za pokajnike, siromašne duhom i ponizne poput dece (Mt. 4,17; 5,3; 18,3).
- ④ Stanovnici njegovog carstva, koje će kupiti svojom smrću na krstu, pridružiće mu se u predstavljanju Boga na zemlji (Mt. 5,48; Rim. 8,29; 1. Kor. 15,49; 2. Kor. 3,18; Kol. 3,9-10).

Međutim, ovakvo carstvo bez zemlje i geografskih granica imalo je ozbiljnu političku dilemu: svako je mogao da tvrdi da je njegov državljanin. Isus je i predvideo da će svakakve varalice to činiti (Mt. 7,21-23; i Mt. 24,5; 25,44-45).

To je zatim dovelo da noćne more u odnosima s javnošću: takve varalice ukaljale bi carevo ime. Setite se, to carstvo je trebalo da bude za pokajnike, siromašne duhom i ponizne poput dece. Trebalo je da bude nova vrsta društva. Međutim, ukoliko bi doslovno *svako* – sam od sebe – tvrdio da je njegov stanovnik, nastaće zbrka. Zaboravite „novo društvo“.

Stanovnici prethodnog carstva bili su obeleženi time što su živeli u određenoj zemlji. Čak i ako bi napustili tu zemlju, imali su niz obeležja poput obrezanja, Subote, različitih ograničenja u ishrani. Ali kako će carstvo bez zemlje i granica, poput Isusovog, obeležiti svoje stanovnike? Ko će biti granična kontrola ukoliko nema granica?

PREKID: SALA ZA ŠTAMPU U BELOJ KUĆI

Pre nego što nastavimo s ovom pričom o Isusovom carstvu, hajde da napravimo kratak prekid. Razmislite o tome šta je u igri u širem razgovoru o crkvenom članstvu. Govorimo o tome da na planeti Zemlji predstavljamo samog Boga. To je bio posao Izraela, zar ne? Uđite na kampus bilo kog koledža danas i čujete kako ujedinjeno izgovaraju: „Niko ne može da tvrdi da predstavlja Boga.“ Ali mi upravo o tome govorimo.

Počinjete li da shvatate koliko je ova tema važna? Ne? Dovolite mi da pokušam s još jednom ilustracijom. Pretpostavimo da smo napustili italijanski bistro i otišli u Belu kuću, ravno u salu za štampu. Nekada sam poznavao nekoga, ko je poznavao nekoga, ko me je uveo u nju. Slikao me je kako stojim na podijumu delujući kao da mi tamo nije mesto.

Možda znate o kom podijumu pričam. Često je na vestima. Na njemu stoji predsednički grb. Iza njega su plava zavesa, američka zastava i medaljon na kome piše „Bela kuća“. To je možda najmoćniji podijum na svetu.

Sa tog podijuma se objavljuju ratovi. Menja se kurs na berzi. Marginalizuju se čitave ekonomije. Objašnjavaju se međunarodni sporazumi. Utiče se na milione, možda i milijarde života.

Evo mog pitanja za vas: da li ste nekada govorili s tog podijuma u ime američkog predsednika? Da li ste zurili u studijska svetla i kamere novinara Bele kuće, zvanično zastupajući predsednikov stav?

Pretpostavljam da je odgovor ne. Predsednik mora da vam dâ zvanično dopuštenje da predstavljate njegov stav. Čak ni njegovi najbliži prijatelji i članovi porodice ne staju na svetski podijum preuzimajući tu ulogu. Ulog je isuviše visok da bi neko to učinio.

Dobro, evo još jednog pitanja: da li ste ikada govorili u ime Isusa i njegovog carstva? Da li vam je iko dao odobrenje da predstavljate stav tog carstva?

Ni predstavljanje Isusa nije uloga bez posledica. Zapravo, kako smo videli u prvom poglavlju, Isus ima veću silu i vlast nego predsednik. Njegove reči nikada neće izneveriti. Njegove odluke će uticati na čitavu večnost. Kao što smo rekli, Isus ima imperijum.

Moja pretpostavka je da mnogi hrišćani nikada nisu zastali i razmislili da li je opravdano da govore u Isusovo ime. Još od pada, ljudska bića misle da imaju pravo da rade šta hoće, pa taj osećaj prenosimo i na hrišćanstvo.

Zapravo, ljudska bića nemaju pravo da *išta* rade bez Božije dozvole. Isto važi i u Isusovom carstvu: opravdano je da delamo samo tamo gde nam je on dao odobrenje. Jedno ljudsko biće ne može naprasno da odluči da pripada Isusovom carstvu i da zbog toga ima pravo da stane pred planetu Zemlju i zvanično ga predstavlja. Ne biste tvrdili da imate to pravo s predsednikom. Zašto biste onda to činili za cara svih predsednika?

Dobro, prekid je gotov. Koji je zaključak? Jednako je drsko zaključiti da imate vlast da predstavljate cara Isusa, Božijeg Sina,

kao da pomislite da možete da predstavljate predsednika Sjedinjenih Država – i više, zapravo. Neko vas za to mora ovlastiti.

PRIČA SE NASTAVLJA – KLJUČEVI CARSTVA

Vraćamo se našoj priči o Isusovom carstvu bez zemlje i granica. Ko ima vlast da javno objavi ko je njegov državljanin, a ko ne? Za početak, Petar i apostoli.

Jednog dana, Isus je apostole upozorio da ne veruju učenju Izraelovih vođa (Mt. 16,1-12). Njihov mandat je istekao i uskoro će napustiti zgradu Kapitola, u kutijama noseći sadržinu svog radnog stola. Zatim ih je pitao šta oni misle, ko je on. Petar je, verovatno u ime svih apostola, odgovorio: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga“ (stih 16). Isus je potvrdio Petrov odgovor, rekavši da je došao od „Oca koji je na nebesima“. Zatim je nastavio:

A ja ti kažem: ti si Petar i na toj steni sagradiću svoju Crkvu, i vrata Podzemlja neće je nadjačati. Daću ti ključeve Carstva nebeskog, pa sve što svežeš na zemlji, biće svezano na nebu, i sve što razrešiš na zemlji, biće razrešeno na nebu (Mt. 16,18-19).

To je prvi od dva puta kada Isus koristi reč *crkva*. On ovde govori o vasiljenskoj crkvi: saboru svih hrišćana iz svih doba koji će se okupiti na kraju istorije. Isus će sagraditi tu crkvu, taj sabor, za kraj sveta.

Kako će je sagraditi? Sagradiće je „na toj steni“. Kojoj steni? Teolozi već dugo raspravljaju o tome da li je ta stena Petar ili Pe-

trovo ispovedanje. Zapravo, mislim da moramo da kažemo oba. Teolog Edmund Klauni piše: „Ispovedanje se ne može odvojiti od Petra, niti se Petar može odvojiti od ispovedanja.“⁵ Isus svoju crkvu neće sagraditi ni na rečima ni na ljudima, već na ljudima koji veruju u ispravne reči evanđelja (npr. da je sama Reč postala telo). Isus će svoju crkvu sagraditi na *ispovednicima*.

Isus je zatim Petru i apostolima dao ključeve carstva, koji su Petru dali vlast da učini ono što je Isus upravo učinio s njim: da preuzme ulogu Božijeg zvaničnog predstavnika na zemlji koji može da utvrđuje istinsko ispovedanje evanđelja i istinske ispovednike.

Interakcija između neba i zemlje iz ovog odlomka fantastična je za razmatranje. Petar je ispravno ispovedio ko je Isus, a Isus je rekao da je Petrov tačan odgovor došao od Oca koji je *na nebu*. Iako je Isus bio *na zemlji*, govorio je u ime *neba*. Zatim je, već u narednom trenu, dao Petru vlast da čini to isto – da predstavlja ono što je svezano i razrešeno *na nebu* tako što će svezivati i razrešavati *na zemlji!*

Biblijski učenjaci ponekad govore o „svezivanju i razrešavanju“ kao o zakonskim ili rabinskim aktivnostima, što je od pomoći za razumevanje ove fraze. Na primer, jedan rabin je mogao da odluči da li se određeni zakon odnosi na – da li svezuje – određenog čoveka u određenim situacijama. Isus je u suštini apostolima dao takvu vlast: vlast da stanu pred ispovednika, da razmisle o njegovom ispovedanju, da razmisle o njegovom životu i da proglase zvaničnu presudu u ime neba. Je li to ispravno ispovedanje? Je li to iskren ispovednik? Drugim rečima, *apo-*

5 Edmund P. Klauni, *The Church*, Contours of Theology (Downers Grove, IL: InterVarsity, 1995), 40.

stoli su imali vlast sa neba da proglase ko je na zemlji državljani carstva i stoga predstavnik neba.

Ne kažem da je u Evanđelju po Mateju 16 Isus uspostavio „program crkvenog članstva“, ali je neupitno uspostavio crkvu (koju čine njeni članovi) i dao joj silu ključeva da nastavi da gradi samu sebe – praktično govoreći, vlast da prima i odbija članove. Sila ključeva je vlast da procenimo reči i dela evanđelja nekog čoveka i donesemo presudu.

Dva poglavlja kasnije, kada Isus drugi i poslednji put koristi reč *crkva*, te ključeve vidimo na delu:

Ako tvoj brat zgreši protiv tebe, idi i nasamo ga prekori. Ako te posluša, ponovo si stekao brata. A ako te ne posluša, povedi sa sobom još jednog ili dvojicu, da se svaka stvar utvrdi na osnovu svedočenja dva ili tri svedoka. Ako ni njih ne posluša, obavesti crkvu. Pa ako ni crkvu ne posluša, odnosi se prema njemu kao prema paganinu ili cariniku.

»Istinu vam kažem: što god svezete na zemlji, biće svezano na nebu. I što god razrešite na zemlji, biće razrešeno na nebu.

»A kažem vam i ovo: što god dvojica od vas ovde na zemlji složno zamole, moj nebeski Otac će im to dati. Jer, gde je dvoje ili troje okupljeno u moje ime, tamo sam ja među njima« (Matej 18,15-20).

Ovaj odlomak počinje slikom brata koji je zgrešio, a njegov greh se ne podudara s njegovim ispovedanjem. Isus zatim pre-

poručuje četiri kruga suočavanja. U prvom krugu suočavanje se događa u privatnosti. Ukoliko se grešnik pokaje, njegovo veroispovedanje ponovo postaje verodostojno i suočavanja prestaju. Njegov život se podudara s njegovim ispovedanjem. On ponovo na ispravan način predstavlja Isusa.

U drugom krugu suočavanje je prošireno dvojicom ili trojicom svjedoka, kao u sudskim okolnostima Starog zaveta. U trećem krugu uključuje se čitava crkva ili zajednica. Ukoliko se grešnik ni tada ne pokaje, nastupa četvrti krug, koji podrazumeva isključenje tog pojedinca iz savezne zajednice – ophođenje prema njemu kao da joj ne pripada. To se ponekad naziva *crkvenom disciplinom* ili *ekskomunikacijom*.

Isus se zatim ponovo poziva na ključeve carstva: što god crkva sveže na zemlji, to će biti svezano na nebu, i što crkva razreši na zemlji biće razrešeno na nebu. On se ovde ne obraća apostolima ili vasiljenskoj crkvi. On na umu ima lokalnu crkvu. Čini se da su lokalnoj crkvi dati apostolski ključevi carstva. Is-hod je da *lokalna crkva ima nebesku vlast da proglasi ko je na zemlji državljanin carstva i stoga predstavnik neba*.

Isus je lokalnoj crkvi dao vlast da stane pred ispovednika, razmisli o njegovom veroispovedanju, razmisli o njegovom životu i donese zvaničnu presudu u ime neba. Je li to ispravno ispovedanje? Je li to iskren ispovednik? Baš kao što je Isus učinio s Petrom. A crkva će to činiti po propisima koji su dati u Evanđelju po Mateju 26 i 28 – Gospodnjom večerom i krštenjem.

Evanđelje po Mateju 18, poglavlje koje je još više ispunjeno govorom o zemlji i nebu nego poglavlje 16, predstavlja kristalno jasnu sliku ove vlasti u kontekstu crkvene discipline. Međutim, sposobnost da nekoga isključimo iz članstva pretpostavlja sveobuhvatnu vlast za procenu čovekovih reči i dela evanđelja i

donošenje presude. Ta vlast počinje onog trenutka kada se čovek pojavi na vratima crkve i tvrdi, kao što je tvrdio Petar, da Isus jeste Hristos.

U prvom poglavlju smo rekli da se predstavnička vlast države najjasnije vidi u njenoj sposobnosti da oduzme čovekov život. Isto tako, predstavnička vlast crkve u Hristovom carstvu najjasnije se vidi u njenoj sposobnosti da čoveka odstrani iz građanstva Hristovog carstva. U oba slučaja, veličina institucionalne vlasti vidi se u moći da se čovekovo članstvo prekine, u jednom slučaju smrću, u drugom ekskomunikacijom.

Ipak, to je ista vlast koja se ispoljava kada je „dvoje ili troje okupljeno u [Isusovo] ime” (Mt. 18,20) i kada se čovek krštava „u ime Oca i Sina i Svetoga Duha“ (Mt. 28,19), čime mu se daje potvrda da je zvanični učenik s članskom karticom. Stoga, *kad govorimo o hrišćanskom učeništvu u Hristu, lokalna crkva ima najvišu hrišćansku vlast na zemlji.*

Ne, to nije apsolutna vlast, ništa više nego vlast države. Ali Hristos jeste naumio da se hrišćani potčine nadgledništvu lokalnih crkava zbog toga što su stanovnici njegovog carstva.

Da li će lokalna crkva ključeve koristiti savršeno? Ne. Praviće greške baš kao što i svaka druga vlast koju je Isus postavio pravi greške. Kao takva, lokalna crkva biće nesavršeno predstavništvo Hristovog skupa na kraju sveta. Ipak, činjenica da pravi greške, baš kao predsednici i roditelji, ne znači da nema autoritativni mandat.

Da li sve to znači da ono što lokalna crkva radi na zemlji zapravo menja čovekov status na nebu? Ne, posao crkve je kao posao ambasadora ili ambasade. Setite se moje priče o poseti američkoj ambasadi u Briselu kada mi je istekao pasoš. Ambasada me nije učinila državljaninom; ona je zvanično po-

tvrdila da ja to jesam, onako kako sâm nisam mogao – isto je i s lokalnom crkvom.

ŠTA JE LOKALNA CRKVA?

Vratimo se mojoj institucionalnoj definiciji lokalne crkve saže-
toj u jednu rečenicu.

Rekao sam da je lokalna crkva grupa hrišćana koji se redovno sastaju u Hristovo ime da zvanično potvrde i nadgledaju članstvo jedni drugih u Hristu Isusu i njegovom carstvu kroz propovedanje evanđelja i evanđeoske obrede. Obratite pažnju na pet delova ove definicije:

- grupa hrišćana
- redovno okupljanje
- praksa potvrđivanja i nadgledanja na nivou čitave zajednice
- svrha da zvanično predstavljaju Hrista i njegovu vladavinu na zemlji – okupljaju se u njegovo ime
- korišćenje propovedanja i obreda u te svrhe

Baš kao što pastorova izjava pretvara čoveka i ženu u bračni par, tako i poslednje četiri tačke pretvaraju grupu hrišćana koji zajedno provode vreme u parku – presto! – u lokalnu crkvu.

Okupljanje je važno iz više razloga. Kao prvo, tako mi hrišćani „izlazimo u javnost“ da objavimo svoju najdublju odanost. To je ispostava ili ambasada koja našoj budućoj naciji daje lice za javnost. Tamo se i klanjamo pred svojim carem, samo to zovemo slavljenjem. Faraoni sveta nam se možda protive, ali

Bog iz svih naroda poziva svoj narod da ga slavi. On će oblikovati svoju silnu zajednicu.

Takođe, car pri okupljanju pokazuje svoju vladavinu kroz propovedanje, obrede i disciplinu. Evanđeoska propoved objašnjava „zakon“ naše nacije. Ona proglašava ime našeg cara i objašnjava žrtvu koju je podneo da bi to postao. Ona nas uči njegovim putevima i suočava nas s našom neposlušnošću. Ona nas i uverava u njegov neizbežni povratak.

Kroz krštenje i Gospodnju večeru crkva maše zastavom i navlači uniformu svoje nacije. To nas čini vidljivima. Krštenjem se poistovećujemo s imenom Oca, Sina i Svetog Duha i takođe prepoznajemo svoje jedinstvo sa Hristovom smrću i vaskrsenjem (Mt. 28,19; Rim. 6,3-5). Primiti Večeru Gospodnju znači objaviti njegovu smrt i našu pripadnost njegovom telu (1. Kor. 11,26-29; i Mt. 26,26-29). Bog želi da njegov narod bude znan i obeležen. Želi granicu između crkve i sveta.

Šta je lokalna crkva? To je institucija koju je Isus stvorio i dao joj vlast da objavljuje evanđelje carstva, da potvrđuje ispovednike evanđelja, da nadgleda njihovo učenje i da uljeze izvede na videlo. Kao što sam rekao u prvom poglavlju, ne priključujemo se crkvama onako kako se priključujemo klubovima. Potčinjavamo im se kao što se potčinjavamo vladi.

A to nas dovodi do crkvenog članstva.

ŠTA JE CRKVENO ČLANSTVO?

Šta je crkveno članstvo? To je proglašenje državljanstva u Hristovom carstvu. Pasoš. Izjava data u sali za štampu Hristovog carstva. To je proglas da ste vi Isusov zvanični, punomoćni, bo-

na fide predstavnik sa članskom karticom.

Ukoliko bismo hteli da damo još jednu slojevitu definiciju, mogli bismo da kažemo da je *crkveno članstvo zvanični odnos između crkve i hrišćanina koji karakteriše crkvena potvrda i nadgledništvo hrišćaninovog učenja i njegove posvećenosti da to učenje živi pod brigom crkve.*

Ponovo obratite pažnju na nekoliko elemenata koji su prisutni:

- Crkveno telo zvanično *potvrđuje* da su veroispovedanje i krštenje verodostojni.
- Ono obećava da će *nadgledati* učenje pojedinca.
- Pojedinaac zvanično *potčinjava* svoje učenje službi i vlasti ovog tela i njegovim vođama.

Crkveno telo govori pojedincu: „Prepoznamo da su tvoje veroispovedanje, krštenje i učenje verodostojni. Stoga te javno *potvrđujemo* i prepoznamo da pripadaš Hristu i nadgledništvu naše zajednice.“ Najčešće pojedinac odgovara crkvenom telu: „S obzirom na to da sam prepoznao da ste verna crkva koja objavljuje evanđelje, *potčinjavam* svoje prisustvo i učenje vašoj ljubavi i nadgledništvu.“

Na neki način, sve je to kao „da“ na ceremoniji venčanja, pa zato neki lokalnu crkvu nazivaju zavetom.

Crkveno članstvo je, drugim rečima, kada crkva preuzme odgovornost za vas i vi za nju. Jasno je da starešine i vođe crkve igraju važnu i predstavničku ulogu kad se radi o crkvenom nadgledništvu, ali do te teme ćemo doći nešto kasnije.

Obratite pažnju na to kako nam ova definicija pomaže da objasnimo razliku između mog odnosa sa Kojlom, koji je deo

3 ŠTA JE CRKVA? ŠTA JE ČLAN CRKVE?

moje crkve, i mog odnosa sa Majkom, koji je deo druge crkve. Koji i ja dobijamo potvrdu i nadgledništvo od jedne ambasade, a Majk od druge. Kao da nas dvojica autorizaciju pasoša dobijamo u Američkoj ambasadi u Briselu, a on u Parizu.

Istina je da hrišćanin mora da izabere da se priključi crkvi, ali to ne znači da je ona dobrovoljna organizacija. Mi smo, zapravo, u obavezi da izaberemo lokalnu crkvu, kao što smo u obavezi da izaberemo Hrista. Kada izabere Hrista, hrišćanin nema drugog izbora do da izabere crkvu kojoj će pristupiti.

4

KAKVI SU CRKVA I NJENI ČLANOVI?

Znate li šta je mešovita metafora? Ona u istom iskazu koristi dve različite slike koje ne idu zajedno.

Možda se sećate cvrčka iz crtanog filma *Pinokio* kako viče: „Namazao si hleb puterom. Sad spavaj u njemu!“⁶, ili ste čuli frazu: „Pretvori se u munju i briši.“ I dan-danas ponavljam reči Bifa, zatupastog siledžije iz filma *Povratak u budućnost*: „Postani drvo i beži odavde.“⁷

A tu je i opis pada berze iz 1929. godine Dejva Berija: „Ispostavilo se da je naizgled uspešna ekonomija nacije zapravo papirni tigar s nogama od gline u slamnatoj kući od karata koji je prečesto vikao: 'Vuk!'“⁸

Međutim, metafore ne mešaju samo komičari. To rade i pesnici, iako je njihovo mešanje suptilnije. T. S. Eliot započinje jednu pesmu stihom o „zaboravnom snegu“⁹, a Vilijam Batler

6 Volt Dizni, *Pinokio*, u režiji Bena Šarpstina (Burbank, CA: Walt Disney Studio, 1940), DVD.

7 *Povratak u budućnost*, u režiji Roberta Zamekisa (Hollywood, CA: Universal Studios, 1985), DVD.

8 Dejv Beri, *Dave Berry Slept Here: A Sort of History of the United States* (New York: Ballantine, 1997), 149.

9 T. S. Eliot, *The Waste Land* in *Collected Poems 1909-1962* (Boston: Faber&Faber, 1963), 63.

Jejts piše o stupanju po snovima.¹⁰ Striktno govoreći, sneg ne može biti zaboravan, a snovima se ne može stupati, ali nam ne- očekivano sparivanje metafora u oba slučaja omogućava da uvidimo istine koje ne bismo shvatili pomoću doslovnijeg jezika.

Možda ste primetili da pisci Novog zaveta često mešaju metafore, a to, kao i pesnici, rade namerno. Setite se kako Pavle u Efescima kaže: „Da vam prosvetli oči srca“ (Ef. 1,18). Srca nemaju oči, ali sparivanjem ta dva Pavle nam pomaže da uvidimo nešto duboko i mudro.

FOTOGRAFIJE PARADIRAJUĆIH KORPI ZA VOĆE

Kad pisci Novog zaveta počnu da govore o crkvi i njenim članovima, oni to mešanje metafora pojačavaju na maksimum, kao kada bi stisnuli turbo dugme na konju za trkanje. Pavle govori o krštenju u telo, kao da čovek može da uđe u torzo. Petar o hrišćanima govori kao o „živom kamenju“, što je samo po sebi mešovita metafora, a onda kaže da se „kao živo kamenje ugrađite u duhovnu kuću, da budete sveto sveštenstvo“ (1. Pet. 2,5). Da sam na času engleskog u srednjoj školi napisao takvu rečenicu, nastavnica bi uzela crvenu olovku i raspisala se. Ne znam tačno šta bi sve napisala, ali bi bilo napisano crvenim.

Kad otvorite Bibliju i čitate ono što Bog govori o crkvi, nađete se licem u lice s jednom velikom, mešovitom metaforom. Čitamo da je crkva poput tela, stada ovaca, grana na lozi, neveste, svetog naroda, carskog sveštenstva, soli zemlji, Božijeg Izra-

10 V. B. Jejts, *He Wishes for the Cloths of Heaven*, *William Butler Yeats Selected Poems and Three Plays*, 3rd ed., edited by M. L. Rosenthal (New York: Collier, 1986), 27.

ela, izabrane žene itd. Slike se ređaju jedna za drugom. Kao da listate album sa slikama. Ili gledate paradu. Ili sežete u korpu s voćem. Pretpostavljam da je to kao da listate album sa slikama korpi s voćem koje paradiraju.

U prethodnom poglavlju razmišljali smo o institucionalnoj lokalnoj crkvi: skupu vernika kojima je Hristos dao vlast za određenu svrhu, da koriste ključeve carstva i čine ljude njegovim učenicima kroz propovedanje i obrede. To je ono što lokalna crkva *jest*. Telo koje nosi ključeve, a koje je uspostavio Isus radi svih koje je otkupio svojom krvlju.

Međutim, kada bismo ovde stali s opisivanjem, to bi bilo kao da kažemo da je brak bračni savez, a da ne spomenemo sve aktivnosti koje brak čine jedinstveno i predivno mogućim, kao što su građenje partnerstva i fizička bliskost. Kao što smo rekli, institucionalni pogled treba da dopuni organski pogled. Podsetiću vas da uloga pravila institucije nije samo zauzdavanje, već i poslanje. Ona osnažuju. Ona grade osnovu za aktivnosti.

Ključevi carstva, zajedno s Hristovim velikim poslanjem iz Evanđelja po Mateju 28, omogućavaju Hristovim učenicima da se uhvate za čuda novog saveza i praktično ih primene na zemlji. Ovde na scenu stupaju sve biblijske metafore o crkvi: telo, nevesta, hram, porodica itd. Svoje „tel-stvo“, „neve-stvo“, „hram-stvo“ i „porod-stvo“ živimo *kroz* strukturu odgovornosti crkvene pravne aktivnosti poput potvrđivanja članova, nadgledništva i discipline. Može se reći da institucionalni jezik carstva i ključeva predstavlja korpu koja drži voće ili album u kome se nalaze slike.

Naravno, Isusovo carstvo nije metaforično, bar ne na isti način kao ove druge metafore o crkvi. Isusovo carstvo *zaista jeste carstvo*. On zaista vlada svojim narodom. Ali crkva *nije zaista*

ljudsko telo, nevesta u haljini, hram od cigala, porodica koju čine ljudi u biološkom srodstvu itd. To su metafore. Zato smo započeli idejom o Hristovom carstvu – da nam pomogne da opišemo šta *jesu* crkva i njeni članovi. Međutim, zatim treba da se okrenemo organskoj crkvi ili tome *kakvi* su crkva i njeni članovi. Ti članovi su poput tela, poput neveste koja se sprema, poput hrama, poput porodice, poput carskog sveštenstva itd.

Zato nije dovoljno samo reći da je crkva ambasada zvaničnih državljana. Kada sam ušao u američku ambasadu u Briselu, niko me nije nazvao bratom, kako se to čini u crkvi. Zašto me u crkvi zovu bratom? Zato što pripadati crkvi znači pripadati nekakvoj porodici.

Crkva nije nalik ničemu na zemlji. Ona je u isto vreme kao porodica, kao telo, kao stado – shvatate suštinu. To je slika koju je i najboljim umetnicima teško da naslikaju.

VAŽNOST BIBLIJSKIH METAFORA ZA CRKVU

Dozvolite mi da kažem još nekoliko stvari o ovim metaforama i njihovoj važnosti za razumevanje crkvenog članstva.

1. *Svaka ima svoj zadatak u opisivanju našeg jedinstva u crkvi.* Svaka metafora nas uči nečemu drugom po pitanju toga kakva je crkva i kakvi su njeni članovi. Kada opisujemo crkvu kao porodicu, govorimo o *bliskosti u odnosima* i *zajedničkom identitetu*. Kada je nazivamo telom, govorimo da su njeni članovi *međusobno zavisni*, ali imaju *različite uloge*. Kada o njoj govorimo kao o hramu Duha, to znači da se Bog *predstavlja na poseban način* i *prebiva s ovim ljudima*. Jezik čokota i loze šalje poruku da život *crkve zavisi od Isusa i njegove Reči*. Shvatate li?

Zamislite to kao jedinstvo. Jedinstvo bračnog para ima drugačiju ulogu od jedinstva dve cigle na nekoj zgradi, jer su to različite vrste jedinstva. A kakvo treba da bude jedinstvo u našim crkvama? Kao bračna zajednica? Kao zajednica cigala? Pa, potrebno nam je da pozajmimo reči i ideje od svih tih različitih slika kako bismo opisali odnose u lokalnoj crkvi. Nije li to neverovatno?

Dakle, kada me ljudi pitaju: „Da li se crkveno članstvo uopšte nalazi u Bibliji?“, gotovo sam u iskušenju da odgovorim: „Ne, ne nalazi se, makar ne onako kako ti misliš.“ Biblija ima mnogo bogatije i složenije viđenje o tome kako hrišćani treba da žive svoje jedinstvo u lokalnim crkvama. Kao da tražimo jabuke, a treba da tražimo čitavu korpu voća.

Na zemlji ne postoji ništa slično lokalnoj crkvi.

2. Potrebne su nam sve ove slike kako bismo opisali crkvu i njene članove. Ukoliko sve ove metafore ili slike imaju neki zadatak, onda su nam sve one potrebne. Ne možete izabrati samo omiljeno voće iz korpe, a ostaviti ostalo – „Uzeću jabuke, ali neću naranče, hvala.“ Ne, morate uzeti celu korpu.

Drugim rečima, treba dobro da razmislite pre nego što odlučite koja metafora je najvažnija. Neki hrišćani su tokom istorije crkve pokušali da kažu kako je crkva više Hristovo telo ili više Božiji narod. Ali to je kao da kažete da ste više muž nego otac ili više otac nego muž. Priznajem, moja žena ili deca možda preferiraju jedno ili drugo, ali ja sam neumoljivo oba. Potrebne su vam kategorije „otac“ i „muž“ da opišete ko sam ja zapravo.

Nezdrave crkve, čak i denominacije, ponekad su rezultat crkvenih vođa koje su svoje omiljene metafore izvukli iz korpe, a ostavili one druge – one postanu u potpunosti bliskost (porodica) ili u potpunosti hijerarhija (telo).

3. *Svaka od ovih metafora se primenjuje lokalno.* Svaka biblijska metafora za crkvu je utelovljena – oblači se u telo – u lokalnoj crkvi. Porodica, telo, hram, narod – svi ovi opisi Hristove crkve nisu nešto što samo lebdi u vazduhu. Postaju konkretni na određenim mestima. Primenuju se u praksi lokalno.

Ali zar ne pripadaju svi hrišćani svuda Božijoj porodici? Naravno da pripadaju, ali vam Bog daje priliku da se ponašate kao porodica sa svojom lokalnom crkvom; prvo i pre svega, prema njima se odnosite kao prema sestrama i braći. Zar se telo Hristovo ne odnosi na hrišćane širom sveta? Naravno da se odnosi, ali vi kao Hristovo telo živite u svojoj lokalnoj crkvi. Neko će biti usta, neko lakat, a neko jednjak.

To znači da su vam sve metafore potrebne da opišete svaku živu crkvu s kojom ste ikad imali dodira. Baš tamo, u Prvoj baptističkoj ili Drugoj prezbiterijanskoj ili Luteranskoj crkvi sv. Marka ili Crkvi milosti ili Crkvi puta nalazi se narod Božiji. Tamo je hram Duha. I tamo je Hristovo telo, a ne samo njegova ruka ili gležanj.

Pavlov opis Hristovog tela iz Prve poslanice Korinćanima 12 to sjajno ilustruje. Da li Pavle misli na lokalno telo u Korintu ili na vaseljensko Hristovo telo kada u ovom odlomku govori o telu? Razmotrite rečenicu: „A vi ste Hristovo telo i, pojedinačno, udovi“ (1. Kor. 12,27). To zvuči lokalno. Ali ranije u poglavlju on je uključio i sebe: „Jer, svi smo jednim Duhom u jedno telo kršteni“ (12,13, esv). Pavle nije bio u Korintu. Govori li on onda o vaseljenskoj crkvi?

Ovo pitanje nije tako teško kada imamo na umu da je vaseljenska crkva prisutna u lokalnoj crkvi. Lokalna crkva je ispostava buduće vaseljenske crkve. To znači da se Pavle naginje čas u jednom, čas u drugom smeru. Kada piše: „Mnogo su

potrebniji oni udovi koji se čine slabiji“ (1. Kor. 12,22), rekao bih da više naglašava lokalno telo. Međutim, kada piše: „Jer, svi smo jednim Duhom u jedno telo kršteni“ (1. Kor. 12,13), rekao bih da više naginje vaseljenskoj crkvi. Ukratko, dvanaesta glava Prve poslanice Korinćanima divno ilustruje na koji način lokalna crkva danas treba da počne da otelotvoruje Hristov sabor na kraju sveta.

Ukoliko bismo to rekli obrnuto, vaše članstvo u sadašnjem lokalnom telu predstavlja sliku vašeg članstva u Hristovom telu na kraju vremena. Možda vam je dovoljno da čitava ideja „crkve“ postoji u vašoj glavi. Ali Isus nije bio time zadovoljan. On je želeo da se njegova crkva i vaše članstvo u njoj pokažu u realnom vremenu. Stoga ne možete ispuniti svoje obaveze prema drugim hrišćanima i crkvenim vođama bez lokalne crkve, makar ne na način na koji vas Sveto pismo poziva da ih ispuniti. Tako ni drugi hrišćani i crkvene vođe ne mogu da ispune svoje obaveze prema vama bez lokalne crkve. Potrebno vam je Hristovo telo da biste bili Hristovo telo. Potrebna vam je Božija porodica da biste bili Božija porodica.

Kako ispunjavate Isusovu zapovest da „volite jedni druge“ (Jn. 13,34)? Kako ispunjavate Pavlovu zapovest da „nosite bremena jedan drugoga“ (Gal. 6,2)? Kako se pokoravate Petrovim rečima: „Služite jedan drugom u skladu s milosnim darom koji je svako od vas dobio“ (1. Pet. 4,10)?

Sve ove zapovesti poštujuete kroz lokalnu crkvu (članstvo u njoj).

Evo još jednog načina da razmislite o tome šta je na kocki: Kako treba da reagujemo na čoveka koji tvrdi da je „pravedan u Hristu“, ali ne ide za pravednošću? Rekli bismo da je obmanuo samog sebe i ohrabрили bismo ga da se pokaje. Oni kojima

je Hristova pravednost besplatno data, zauzvrat teže pravednosti (npr. Rim. 6,2; takođe 1. Jn. 3,7). Po istom principu, kako treba da reagujemo na čoveka koji tvrdi da pripada Hristovom vaseljenskom telu, ali se nikada ne priključi Hristovom telu na zemlji? Trebalo bi da kažemo da obmanjuje samog sebe i da treba da se pokaje.

Hristovo telo, Očev narod i hram Duha u potpunosti će se okupiti u slavi. Ali zapanjujuće je što upravo sada možete pronaći nesavršene izraze, ispostave ili ambasade tog sabora u lokalnoj crkvi.

Na zemlji ne postoji ništa poput lokalne crkve – ona dolazi s kraja vremena!

4. *Metafore zapravo nisu metafore, već senke.* To možete videti u Poslanici Efescima 5. Pavle piše: „Zato će čovek ostaviti oca i majku i sjediniti se sa svojom ženom, i dvoje će biti jedno telo. Ova misterija je duboka, a ja kažem da se ona odnosi na Hrista i crkvu“ (Ef. 5,31-32). Pavle govori o braku, ali onda neočekivano menja temu. Kaže da se brak odnosi na Hrista i crkvu. Brak je simbol ili senka Hrista i crkve. Ukoliko mislimo da je brak stvarnost, a da je Hristova ljubav prema crkvi simbol braka, imamo pogrešno shvatanje.

Kao da je Bog, pre nego što je stvorio svet, rekao sebi: „Kako da u tkivo stvaranja utkam simbol ili senku zavetne ljubavi svog Sina prema crkvi? Kako da ovo pokažem čitavom svetu, tako da svi to vide i shvate da stoje u senci nečeg veoma, veoma velikog?“

Odgovor: stvorio je brak. To je nejasni obris koji ukazuje na pravu stvarnost – Hrista i crkvu.

Verujem da isto važi i za sve biblijske metafore o crkvi. One su senke nečeg još većeg. Razmislite i o Pavlovom spominjanju nebeskog Oca, „od koga dolazi ime cele njegove porodice na

nebu i na zemlji“ (Ef. 3,15). Bog je postavio zemaljske očeve na zemlju da bi ceo svet imao nejasni obris toga kakav će biti naš odnos sa nebeskim Ocem.

Šta mislite, zašto je Bog stvorio braću i sestre?

Takođe, da bi svi dobili nejasan uvid u pravu stvarnost koja počinje u sadašnjoj lokalnoj crkvi, a u potpunosti nas čeka u slavi.

Šta je sa lozom na čokotu? Ta metafora nam daje nejasnu sliku naše zavisnosti od Hristove Reči. Verujem da će u slavi naša potpuna, ukupna i kompletna zavisnost od njega postati još jasnija. Čak i starozavetne metafore za crkvu, poput hrama, iako upućuju unazad na život Izraela, ukazuju na veću stvarnost u dobu koje dolazi.

NE POSTOJI NIŠTA SLIČNO

Da li počinjete da uviđate zašto stalno ponavljam da na svetu ne postoji ništa slično lokalnoj crkvi i njenim članovima? Na kraju će se pokazati da odnosi koje u lokalnoj crkvi negujemo stvaraju veću povezanost od fizičkog tela, da su sigurniji od očevog zagrljaja, da ih odlikuje veća bliskost od bratske ljubavi, da su otporniji od kamene kuće, svetiji od sveštenstva, možemo nabrajati dalje i dalje.

To je ono što je Isus pripremio za nas u slavi i to je ono što počinjemo da praktikujemo upravo sada u Prvoj baptističkoj crkvi, Drugoj prezbiterijanskoj crkvi ili u Crkvi puta. To praktikujemo sa svim onim još uvek grešnim i još uvek čudnim ljudima koji nas nerviraju, kao što i mi njih nerviramo.

Kakva je lokalna crkva i kakvi su njeni članovi? Oni su kao

telo, kao nevesta koja se sprema, kao hram, kao porodica, kao carsko sveštenstvo... ali u svemu tome su još više!

NAZAD U STVARNOST?

Iako sam sve to rekao, svaki član crkve na svetu zna da život u lokalnoj crkvi ne izgleda uvek ovako – ljudi nisu toliko međusobno povezani, ne osećaju se tako sigurno, nisu tako bliski, tako čvrsti, tako sveti. U stvari, osećaj može biti suprotan.

Jedna žena je nedavno napustila svoju crkvu razočarana i povređena. Napisala mi je sledeći imejl: „Bez obzira na to da li su vernici ili ne, članovi moje porodice će za mene učiniti ono što nijedna crkvena porodica neće. Zato, iskreno, ne nasedam više na tu sliku porodice i zajednice kao pre. Porodica u kojoj sam rođena i prijatelji koje imam celog života biće ljudi na koje mogu zaista da računam.”

Ovo su reči žene čije su nade smrskane. Učili su je da je crkva jedno, a iskusila je nešto sasvim drugo. Jače veze od porodičnih? Sigurnije od očevog zagrljaja? Bliže od braće i sestara? Stvarno?! Ne iz njenog iskustva. Možda ni iz vašeg.

Šta da kažemo o ovakvoj stvarnosti? Evo šta sam joj ja rekao:

Najpre, žao mi je. Žao mi je zbog našeg greha i zbog bola koji smo izazvali. Verujem da je greh stvaran i da je bol stvaran.

Dalje, molim vas da nam oprostite. Potrebno nam je vaše oprostjenje kako bismo mogli da se pomirimo u Hristu, čak i ako ne pripadamo istoj zajednici.

Na kraju, da li biste sa mnom pogledali evanđelja? Na um mi pada Petar, ta stena na kojoj je izgrađena crkva, koji obećava Isusu da ga se neće odreći, a zatim ga se odriče. Kasnije, Petar nije hteo da jede s čitavom grupom članova crkve, paganima. Međutim, Isus je umro za izdajnike i licemere i nerazumnike i rasiste poput tog Petra. A Petar je taj koji je, kasnije, govorio o crkvi kao o „živom kamenju“ i „duhovnoj kući“. Stvarno, Petre? Da li si ti tako snažan, otporan i duhovan sa svojom braćom i sestrama u Hristu?

Evo radosne vesti: ne treba da se oslanjamo na snagu i ljubav ljudi poput Petra. Treba da se oslanjamo na Hristovu snagu i ljubav. Kroz njegovo delo na krstu postali smo *njegovo* telo, *njegova* porodica, *njegov* hram, *njegov* narod, *njegovo* stado, *njegova* radost i kruna. On nas je načinio onim što smo sada, a ne mi sami. Sada nas usavršava kako bismo (što je čudno) postali ono što već jesmo.

Zato se držite. Ostanite uz nas. Istrajte u oprostjenju i ljubavi. Stići ćemo na cilj – ne zbog nas, već zbog njega.

Vaš *brat* u Njemu,
Džonatan

Dvanaest razloga zbog kojih je članstvo važno

- ① *Ono je biblijsko.* Isus je uspostavio lokalnu crkvu, a svi apostoli su kroz nju vršili svoju službu. U Novom zavetu je hrišćanski život crkveni život. Današnji hrišćani treba da očekuju i žele isto.
- ② *Crkvu čine njeni članovi.* Biti crkva u Novom zavetu znači biti jedan od njenih članova (pročitajte Dela apostolska), a želite da budete deo crkve jer je Isus nju došao da spase i pomiri sa sobom.
- ③ *Ono je preduslov za Gospodnju večeru.* Večera Gospodnja je obrok za okupljenu crkvu, odnosno njene članove (v. 1. Kor. 11,20-33), a želite da uzmete Gospodnju večeru. To je zastava koja crkveni tim čini vidljivim za narode.
- ④ *Ono je zvaničan način predstavljanja Isusa.* Članstvo je potvrda crkve da ste državljanin Hristovog carstva i stoga predstavnik Isusa koji nosi pasoš pred svim narodima, a želite da vaše zastupanje bude ovlašćeno. Usko povezano sa tim je...
- ⑤ *Ono je način na koji pokazujete svoju najvišu odanost.* Vaše članstvo u timu, koje postaje vidljivo kada mašete zastavom Večere Gospodnje, jeste javno svedočanstvo da vaša krajnja odanost pripada Isusu. Možda će doći do kušnji i progona, ali vaše jedine reči biće: „Ja sam hrišćanin.“

- ⑥ *Ono je način na koji utelovljujete i doživljavate biblijske slike.* U okviru strukture odgovornosti lokalne crkve hrišćani žive i doživljavaju međusobnu povezanost njegovog tela, duhovnu punoću njegovog hrama i sigurnost, bliskost i zajednički identitet njegove porodice.
- ⑦ *Ono je način na koji služite drugim hrišćanima.* Članstvo vam pomaže da znate koje hrišćane na planeti Zemlji ste posebno odgovorni da volite, služite, upozoravate i ohrabrujete. Ono vam omogućava da ispunite svoje biblijske odgovornosti prema Hristovom telu (v. npr. Ef. 4,11-16, 25-32).
- ⑧ *Ono je način na koji sledite hrišćanske vođe.* Članstvo vam pomaže da znate koje hrišćanske vođe na planeti Zemlji ste pozvani da slušate i sledite. Ponovo, ono vam omogućava da ispunite svoju biblijsku odgovornost prema njima (v. Jev. 13,7, 17).
- ⑨ *Ono pomaže hrišćanskim vođama da vode.* Članstvo omogućava hrišćanskim vođama da znaju za koje hrišćane na planeti Zemlji će „položiti račun“ (Dela 20,28; 1. Pet. 5,2).
- ⑩ *Ono omogućava crkvenu disciplinu.* Članstvo vam daje biblijski propisano mesto da odgovorno, mudro i s ljubavlju učestvujete u delu crkvene discipline (1. Kor. 5).
- ⑪ *Ono daje strukturu vašem hrišćanskom životu.* Hrišćaninovu tvrdnju da će biti poslušan i slediti Isusa članstvo stavlja u kontekst stvarnog života gde nad nama

zapravo postoji vlast (v. Jn. 14,15; 1. Jn. 2,19; 4,20-21). Ono je Božiji disciplinski program.

- ⑫ *Ono gradi svedočanstvo i poziva sve narode.* Članstvo izvođi alternativnu Hristovu vlast na videlo za svemir koji posmatra (v. Mt. 5,3; Jn. 13,34-35; Ef. 3,10; 1. Pet. 2,9-12). Same granice, koje se povlače oko članstva u crkvi, stvaraju društvo ljudi koje poziva narode na nešto bolje. Ono je Božiji program evangelizacije.

5

KOJI SU „USLOVI“ ČLANSTVA? (KAKO SE POSTAJE ČLAN)

Neki ljudi odbacuju crkveno članstvo jer misle da ono podrazumeva gaženje preko trnja ili da primanje u članstvo podrazumeva podizanje standarda ponašanja. Obe ove stvari zvuče kao suprotnost Božijoj milosti, koja je besplatna.

Nije teško shvatiti zašto ljudi razmišljaju na ovaj način. Članstvo obično podrazumeva ispunjavanje određenih uslova. Morate biti dovoljno bogati za elitni kantri klub, dovoljno kul za popularno društvo, dovoljno pametni za debatni tim, dovoljno brzi za fudbalski i dovoljno brižni za dobrotvornu organizaciju.

Biti član nečega po definiciji znači biti nešto što drugi nisu, a to zvuči opasno ekskluzivno, zar ne? Da ideja o članstvu u crkvi možda ne navede hrišćane na moralizam ili farisejstvo? U hrišćanstvu nisu glavni uslovi. Glavna je besplatna milost. Kako onda možemo postaviti uslove?

Istini za volju, crkveno članstvo nas lako može navesti da krenemo u pravcu moralizma. Ranije sam spomenuo da je član crkve Isusov predstavnik koji ima pasoš, i toga ću se držati. Ali razmislite o tome koliko brzo naše razmišljanje može poći napako: Isus je savršeno svet. Stoga, ukoliko predstavljamo Isu-

sa, to sigurno znači da moramo da budemo sveti. A to mora da znači da je uslov za članstvo u crkvi svetost. Zato ću gledati s visine na svakoga ko nije svet kao ja. Možda ne bi trebalo ni da ih pustim u svoju crkvu. Oni svoju decu ne školuju kod kuće kao ja. Ne mole se strastveno kao ja. Ne idu na misijska putovanja kao ja. Ne kupuju štedljivo kao ja.

Vidite li kuda ovo vodi? Čini se kao da bi cela ta ideja o članstvu u crkvi mogla da stvori građane prvog reda, građane drugog reda i negrađane na osnovu ljudskih zasluga, a to su antimilost i antievangelje. Da li je to ono što ova knjiga zagovara?

Koji su tačno „uslovi“ za članstvo u crkvi?

KO ULAZI?

Jedna od privilegija koje sam uživao služeći kao starešina u različitim crkvama bila je mogućnost da obavljam razgovore za ulazak u članstvo. Moglo bi se reći da je to kao da stojite na vratima obora i pazite koje životinje ulaze. Želite ovce, a ne vukove.

Na osnovu onoga što čovek tokom razgovora kaže mogu ga preporučiti drugim starešinama, a oni ga zatim mogu preporučiti čitavoj zajednici. Pošto Isus daje silu ključeva lokalnoj crkvi, verujemo da je na čitavoj crkvi, a ne na starešinama, da donese konačnu odluku.

Ko ulazi? Evo super-jednostavnog odgovora: hrišćani.

Odnosno, uslov za članstvo u crkvi ne bi trebalo da bude ni niži ni viši od uslova za hrišćanstvo – s jednim izuzetkom do kojeg ću uskoro doći. Težimo tome da potvrdimo ko su ovce.

Crkveno članstvo počinje onda kada lokalna crkva potvrdi čovekovo veroispovedanje. Kao što je Isus učinio s Petrom, mi pitamo čoveka ko je Isus. Kao što je Petar učinio s Isusom, čovek odgovara da Isus jeste Hristos, Sin Boga živoga – i zna značenje tih reči. Drugim rečima, da bi postali deo crkve, ljudi treba da razumeju evanđelje i veruju u njega.

Ljudi ne umeju uvek dobro da objasne evanđelje, ali moraju biti u stanju da to učine na ovaj ili onaj način. Moraju biti u stanju da kažu koga predstavljaju pre nego što ih zvanično nazovemo Isusovim predstavnicima. Sećam se jednog razgovora koji sam vodio sa ženom čiji maternji jezik nije bio engleski. Kada sam je upitao šta je evanđelje, upitno me je pogledala i rekla: „Evanđelje?“, kao da nikada ranije nije čula tu reč. Zatim sam rekao: „Radosna vest o Isusu Hristu.“ Zbog tog pojašnjenja nešto u njenoj glavi je selo na mesto, pa je sasvim dobro objasnila evanđelje. Naša crkva je počela da je naziva članom. To je kao da dajete izjavu za štampu pred narodima: „Upućeno narodima: Da biste saznali kakav je Isus, sada možete pogledati ovu ženu. Ona je njegov zvanični predstavnik.”

Bilo je i prilika kada sam vodio razgovor s ljudima koji nisu umeli da objasne evanđelje. Sećam se da mi je jedna druga žena rekla da biti hrišćanin znači „dati sve od sebe“. Pokušao sam da pristupim temi iz nekoliko uglova i postavio sam više pitanja misleći da ću možda dobiti bolji odgovor. Ali boljeg odgovora nije bilo. Kada sam joj na kraju objasnio da ne možemo da pođemo u pravcu članstva, rasplakala se. I meni se plakalo. Da ste čuli njenu tešku životnu priču, isto biste se osećali, ali primanjem u članstvo ni prema njoj ni prema crkvi ne bismo iskazali ljubav.

Zato sam joj predložio da se sastane s jednom ženom iz cr-

kve i s njom tokom šest sastanaka prođe kroz Evanđelje po Marku. Prihvatila je. Počele su da se sastaju. Nekoliko nedelja kasnije ponovo smo seli i počeli sve ispočetka. Ovog puta je divno objasnila evanđelje i priključila se našoj crkvi. „Svim narodima: Pogledajte ovamo! Evo još jednog predstavnika!”

Pretpostavljam da biste to što sam uradio mogli opisati kao teranje da „gazi preko trnja“. Nadam se da biste ipak rekli da je to pastorski posao i pružanje pomoći kako bi ova žena saznala evanđelje i obratila se, a da i ne spominjemo brigu o crkvi i Hristov ugled.

VERA

Rekao sam da članstvo u crkvi počinje onda kada crkva potvrdi nečije veroispovedanje, kao što je Isus učinio s Petrom. Da bi olakšale ovaj proces, crkve često koriste crkveno veroispovedanje kako bi osigurale da svi koji učestvuju u razgovoru govore i veruju isto.

Na primer, Mormoni, Jehovini svedoci i neki liberalni protestanti ispovedili bi da veruju u Isusa, baš kao što je to učinio Petar, ali ne bi rekli da je Isus Bog. Dakle, o kom Isusu govorimo? Crkveno veroispovedanje pomaže nam da to razjasnimo.

U prvoj crkvi neki ljudi su poricali da je Isus bio u potpunosti čovek. Slušajte kako apostol Jovan ohrabruje jednu crkvu da po ovom pitanju bude rigorozna:

Dragi moji, ne verujte svakom duhu, nego proveravajte duhove – da li su od Boga – jer mnogi lažni proroci su izašli u svet. Po ovome ćete pre-

poznati Božijeg Duha: svaki duh koji priznaje da je Isus Hristos došao u telu, jeste od Boga. I nijedan duh koji ne priznaje Isusa, nije od Boga, nego je antihristov. A za antihrista ste čuli da dolazi, i već sada je u svetu (1. Jn. 4,1-3).

Bilo je proroka koji su govorili: „Da, i ja verujem u Isusa. Ja sam kao ti.“ Ali Jovan je rekao: „Moraš to malo da ispitaš. Možda nisu baš kao ti.“

Prošlo je dve hiljade godina, a lažno učenje se samo umnožilo. Zato većina crkava ima veroispovedanje koje spominje Boga, Sveto pismo, greh, spasenje, crkvu i Isusov povratak.

Kada od čoveka tražimo da potvrdi to veroispovedanje, naš cilj nije da se utvrdi ko su profesionalni teolozi, već ko su hrišćani. Slušajte Isusovo merilo: „Ko se ponizi kao ovo dete, najveći je u Carstvu nebeskom. I ko primi jedno ovakvo dete u moje ime, mene prima“ (Mt. 18,4-5). Drugim rečima, crkve bi trebalo da načulje uši da bi čule Duhom danu slomljenost i poniznost pred Bogom. Kako zvuči takva slomljenost? Zvuči otprilike ovako: „Da, ja sam truli grešnik. Da, Bog treba da mi sudi. Ali da! Isus je umro na krstu za moje grehe. Sada je on moj Gospod i ja ga sledim.“

Kako zvuči slomljeno srce? Zvuči kao početak ispravne doktrine i kao srce koje veruje u ono što Biblija kaže o Bogu i o nama.

POKAJANJE

Hrišćanstvo ne počinje samo verom. Ni crkveno članstvo ne

počinje samo verom. I jedno i drugo počinju pokajanjem. Isus je propovedao: „Približilo se Božije carstvo! Pokajte se i pove-
rujte u evanđelje!“ (Mk. 1,15).

Poput ispravne nauke i vere, pokajanje je plod srca koje je slomio Duh.

Ukoliko bih pisao vodič o uslovima za ljude koji obavljaju razgovore za ulazak u članstvo, prešao bih pravo na Matejeva blaženstva. To bi moglo da glasi otprilike ovako:

Tražite ljude koji su siromašni duhom; koji oplakuju svoj greh; koji nemaju osećaj više vrednosti, uvek insistirajući da bude po njihovom, već su krotki; koji su nasmrt bolesni od greha i svih njegovih besmislica i tako gladni i žedni pravednosti kao da je voda. Kada nađete takve ljude, uverite se da znaju ko je Isus. Uverite se da je Isus taj koji ispunjava njihov osiromašeni duh, koji im je oprostio grehe, koji prihvata njihov život i obožavanje, i od čije pravednosti zavise i kojoj teže. Kada nađete takve ljude, recite im da se priključe crkvi!

Obratite pažnju na to kako čoveka za članstvo u crkvi ne kvalifikuje njegovo moralno savršenstvo. Baš naprotiv. Kvalifikuje ga priznanje da mu fali moralnog savršenstva u kombinaciji s glađu za njim. To nisu ljudi koji nikada ne greše; to su ljudi koji se bore protiv greha. Pravosudni rad crkve ne treba da potvrdi pravednike, već nepravednike žedne pravednosti – pravednosti koju može dati samo Bog u Hristu.

Evo još jednog načina da to kažem: ono što ljude čini pri-

hvatljivima za crkvu nije njihova sopstvena moralna čistota, već Hristova – nije ono što su oni učinili da spasu sebe, već ono što je Bog učinio da ih spase.

KRŠTENJE

Da li ljudi pre priključivanja crkvi zaista moraju da sednu u crkvenu kancelariju na razgovor sa starešinom? Ne, postoje različiti načini da se uverimo da neko predstavlja Isusa pre nego što na njega stavimo crkveni pečat odobravanja. O tome ćemo više razmišljati u osmom poglavlju.

Sada je važno da shvatimo da postoji nešto mimo spasenja što crkve treba da zahtevaju od svojih članova, a to je krštenje. U drugom poglavlju smo videli da je prvi korak hrišćanskog života u Novom zavetu krštenje – uvek. Mnoštvo naroda je upitalo Petra šta da radi da bi se spaslo, a on je odgovorio: „Pokajte se i neka se svaki od vas krsti“ (Dela 2,38). Pavle je, pišući rimskoj crkvi, jednostavno pretpostavio da su svi njeni članovi kršteni (Rim. 6,4). A to je i prvo što je Isus zapovedio apostolima da rade kada druge ljude čine njegovim učenicima (Mt. 28,19).

Krštenje ne spasava čoveka, ali Isus je namerio da njegovi spaseni javno govore da su njegovi i da su deo njegovog naroda. To je jedan od načina na koji njegovi stanovnici postaju zvaničnici. Na taj način mašu zastavom.

Isto tako, crkve se već dve hiljade godina prema krštenju odnose kao da je preduslov za članstvo. Da li Biblija kaže: „Morate biti kršteni pre nego što postanete deo crkve“?

Ne, ali kaže: „Pokajte se i krstite.“ Ukoliko želite da se poi-

stovetite s Hristovim narodom i očekujete da se oni poistovete sa vama, morate se prvo poistovetiti sa Hristom, što je i svrha krštenja. Odbijanje krštenja izgledalo bi, pa, kao da se ne kajete. Kao što je Mark Dever rekao: „Najlakša zapovest koju je Isus ikada dao jeste da se pokvasimo. Sve posle toga je teže.“

ZAKLJUČAK

Jedan moj prijatelj koji je pastor pozvao me je pre nekoliko nedelja i pitao da li bi trebalo da dozvoli određenom čoveku da se ponovo priključi njegovoj crkvi. Ovaj čovek se odrekao članstva nekoliko meseci ranije, ali je sada želeo da se vrati. Bio je pomalo problematičan, nije izazivao očigledne podele, ali je bio nezreo i povremeno je dosađivao vođstvu. Moj prijatelj je razmišljao o tome da mu ne dozvoli da ponovo postane član.

Upitao sam ga da li misli da je taj čovek hrišćanin. „Da“, odgovorio je sporo i pomalo nevoljno.

Upitao sam ga da li bi bio voljan da u potpunom tržišnom centru ustane, pokaže na njega i svima kaže da je on Isusov predstavnik. „Pretpostavljam da bih“, još je nevoljnije odgovorio.

„Pa, onda mislim da ćeš možda morati da mu dozvoliš da ponovo postane član. Moramo da pustimo i nerazumne hrišćane da se priključe našim crkvama.“

Crkve ne smeju da traže ljude koji nikada nisu nerazumnici, već ljude koji priznaju da su nerazumnici i spremni su da se bore protiv toga.

Nešto kao ja. Možda kao vi?

6

KAKO SE HRIŠĆANIN POTČINJAVA CRKVI? (KAKO BITI ČLAN)

Već sam rekao da se hrišćani zapravo ne priključuju crkvama, već im se potčinjavaju. Uostalom, Isus je crkvama dao vlast da vezuju i razrešavaju na zemlji, što znači da su hrišćani pozvani da im se potčine kao čin potčinjavanja njemu. To je kao kada dete poštuje Boga tako što poštuje svoje roditelje.

Reč potčinjenost danas plaši većinu, delimično zato što smo videli toliko zloupotrebe vođstva, uključujući i vođstvo u crkvama. Međutim, kroz čitavo Pismo Bog otkriva da je autoritet namenio za naše dobro. Stvoritelj je iskoristio svoj autoritet da nas stvori i blagoslovi. Na isti način, on namerava da njegovi ovlašćeni ljudski upravitelji koriste svoj autoritet za stvaranje života i napretka u drugima (npr. pročitajte 2. Sam. 23,3-4; takođe Is. 11,2-10).

Šta onda znači potčiniti se crkvi i da li je to za naše dobro?

ZVEZDANA NOĆ

Da bismo odgovorili na ova pitanja, hajde da počnemo tako što

ćemo sestiti u auto i odvesti se do Arizone.

Jednom sam bio na kampovanju u pustinji Arizone, blizu Velikog kanjona. Prve noći smo položili vreće za spavanje ispod zvezda. Nikada nisam video ništa slično. Napolju, na čistom puštinjskom vazduhu, zvezde su sijale tako sjajno da ste mogli da ispružite ruku i gotovo vidite njenu senku na tlu.

To nebo je ono što želim da vidite. Želim da podignete pogled i vidite crno platno po kojem je posuto deset hiljada svetlosnih dijamanta.

Zašto? Ovo je slika hrišćana i crkava u svetu koju Pavle slika. Rekao je hrišćanima u drevnom gradu Filipima da želi da postanu

besprekorni i čisti, Božija deca bez mane usred pokvarenog i izopačenog naraštaja u kome svetlite kao zvezde u svemiru (Fil. 2,15).

Grad Filipi je bio to tamno platno. Bilo je potrebno da hrišćani budu dijamanti svetlosti. Grad je bio izopačen i razvratan. Bilo je potrebno da hrišćani budu besprekorni i čisti.

Možete li to da zamislite? Pavle je želeo da ovi vernici zablistaju. Da zablistaju u svojim domovima i na radnim mestima, na pijaci i na sportskom terenu.

Ali evo šta ne smete propustiti u vezi sa onim što Pavle govori. Nije želeo samo da sijaju i blistaju raštrkani, odvojeni jedni od drugih.

Želeo je da zablistaju *krlež zajednički život*.

Pokazao sam vam jedan stih o zvezdama koje sijaju. Ali odmaknite kadar. Nekoliko pasusa pre ovog stiha Pavle je rekao svojim čitaocima kako želi da žive životom „dostojnim evanđe-

lja“ (Fil. 1,27). Kako izgleda život dostojan evanđelja?

Od pomoći je to što je Pavle naslikao dve slike tog dostojnog života koji su Filipljani vodili. Prva slika je bila ono što je želeo da vidi u samoj crkvi u Filipima. Rekao im je da stoje čvrsto u „jednom Duhu“, da se „jednodušno“ bore za evanđelje, da budu „mislima usmereni na jedno“, da dele „istu ljubav“, da budu „složni i jednodušni“ (Fil 1,27 – 2,2).

To je jednobojna slika, zar ne? Njihov zajednički život treba da bude boja jedinstva. A bojom jedinstva treba da slikaju tako što će se potčinjavati jedni drugima. Pavle im dalje zapoveda: „Ništa ne činite iz častoljublja ili sujete.“ Umesto toga, kaže: „U poniznosti jedan drugoga smatrajte većim od sebe“ i „Ne starajte se samo svako za svoje, nego svako i za ono što se tiče drugih“ (Fil. 2,3-4). Drugim rečima, slika jedinstva je slika međusobnog potčinjavanja.

Međutim, pre nego što Pavle završi ovu prvu sliku, on prekida samog sebe i slika drugu sliku potčinjavanja, onu koja je trebalo da bude uzor za prvu. Kada su u pitanju ovo jedinstvo, potčinjavanje i ljubav, Pavle kaže: „Razmišljajte isto kao i Hristos Isus.“ Hristos Isus je po svojoj prirodi bio „u Božijem obličju“, ali je „samoga sebe učinio ništavnim uzevši obličje sluge, postavši sličan ljudima.“ Štaviše, „ponizio je samoga sebe postavši poslušan do smrti, i to smrti na krstu!“ Stoga ga je Bog na predivan način „uzvisio na najviše mesto i dao mu ime iznad svakog imena“ (Fil. 2,5-9).

Vidite li vezu između ove dve slike? Druga slika je slika evanđelja – Hristos je postao čovek, bio je razapet i ustao je iz mrtvih. Hristos je učinio ono što je samo on mogao: platio je za greh i pobedio smrt. Prva slika je život dostojan ovog evanđelja. To je život posvećen pokornoj ljubavi i poniznom jedin-

stvu među Hristovim narodom.

Pavle u suštini kaže: „Da li želite da znate kako čovek koji ispoveda evanđelje treba da živi među drugim hrišćanima? Samo pogledajte svog Spasitelja!“

Na ovom mestu u Pismu Pavle se vraća svojoj prvoj slici. Kaže im da nastave da budu poslušni. Da sa strahom i trepetom rade na svom spasenju. Da sve čine bez gundanja i prepiranja. I da budu besprekorni i čisti. Tada će sijati „kao zvezde u svemiru“ (Fil. 2,12-16).

Kada hrišćani budu težili jedinstvu u svojim crkvama potčinjavajući se jedni drugima, tada će njihove crkve sijati kao baštenske svetiljke u mračnoj gradskoj ulici, kao fenjeri u tamnoj šumi.

To je život dostojan evanđelja i crkva dostojna evanđelja.

Ukoliko znate koliko je ovaj svet mračan i izgubljen, možete videti koliko je ta slika lepa. Znate za razorene brakove, rasnu nepravdu, napuštenu decu, mnoge vrste zavisnosti koje porobljavaju ljude. Susreli ste se s usamljenošću, bolom i anksioznošću. Doživeli ste bes, mržnju, ponos, kao i samoobmanu i samopravdavanje koje prati sve ovakve stvari. Nešto od ovoga ste videli kod drugih; nešto ste videli u sebi.

O, kako je divno podići ove sjajne fenjere u mračnom svetu! Zar to nije ono što želite da naše crkve budu i čine?

OSAM NAČINA DA SE POTČINITE LOKALNOJ CRKVI

Pavle je pogledao crkvu u Filipima pravo u oči i rekao članovima da se potčine drugima zarad njihovog dobra, kao što se Hristos potčinio zarad njihovog.

Isto važi i za nas i naše lokalne crkve. Kao što je Hristos predao čitav svoj život za naše dobro, tako i mi treba da potčinimo čitav život dobrobiti drugih. Ne postoji nijedna oblast našeg života u kojoj ne treba više da se staramo za tuđe nego za svoje. Konkretno, trebalo bi da se predamo svojim crkvama javno, fizički, društveno, emotivno, finansijski, profesionalno, etički i duhovno.

Javno

Prvo, hrišćani treba da se lokalnoj crkvi potčine javno. Pod time mislim formalno ili zvanično. Trebalo bi da se priključe crkvi tako što će se potčiniti lokalnom telu vernika gde će redovno primati Večeru Gospodnju. Isus se javno poistovećivao sa svojom crkvom. I mi bi trebalo javno da se poistovetimo sa njim i njegovim narodom – priključivanjem crkvi. (Pogledajte osmo poglavlje da vidite šta bi to moglo značiti za crkvu pod progonom.)

Fizički/geografski

Drugo, hrišćani svojoj lokalnoj crkvi treba da se potčine fizički, a možda i geografski. Potčinjavamo se fizički redovnim odlaskom na okupljanja. „Ne propuštajmo svoje sastanke, kao što neki imaju običaj“, kaže pisac Poslanice Jevrejima (Jev. 10,25; takođe Dap. 2,42-47). Ispoštujte svaki dan Gospodnji (Dap. 20,7; 1. Kor. 16,2).

Hajde da sada malo podignemo ulog. Ako možete, „smatrajte druge većim od sebe“ i „starajte se za tuđe“ tako što ćete živeti geografski blizu crkve. Kada čovek živi na mestu sa koga peške može doći do crkve ili drugih članova, lakše mu je da pozove ljude u svoju kuću na večeru, da pričuva nečiju decu dok roditelji obavljaju poslove po gradu, da drugima kupi hleb ili mleko u

prodavnici. Drugim rečima, jednostavno je lakše uvezati svakodnevni život sa životima drugih kada postoji relativna geografska blizina – naročito ona koja se može preći peške.

Kada hrišćani razmišljaju o tome koju kuću da kupe ili koji stan da iznajme, dobro je da postave ista pitanja koja postavljaju nehrišćani (Koliko stan košta? Ima li dobrih škola u blizini?). Međutim, hrišćani bi takođe trebalo da postave dodatna pitanja poput:

- Da li će plaćanje hipoteke ili stanarine dozvoliti veliku dužnost prema drugima?
- Da li će drugim članovima crkve biti lako da dođu kod mene radi učenja i druženja?

Prilikom poslednjeg preseljenja moje porodice pitanje geografskog potčinjavanja crkvi svelo je izbor na dve kuće, obe pristupačne, ali veoma različite.

Jedna je bila novija, bolje projektovana, privlačnija, na njoj nije trebalo uraditi nijednu popravku i bila je jeftinija. Međutim, nalazila se trideset minuta vožnje od crkvene zgrade, a u blizini nije bilo članova crkve. Druga je bila starija, s više promaje, bilo je potrebno popraviti nekoliko stvari, poput trulog prednjeg trema i podruma koji je povremeno plavio, a bila je i skuplja. Ali nalazila se samo petnaestak minuta vožnje od crkvene zgrade i, što je još važnije, u blizini desetak (sada dvadeset) porodica iz crkve. Tražio sam savet nekoliko starešina i svi su mi savetovali da dam prednost crkvenim odnosima. To je zapravo značilo odabir starije, manje privlačne, skuplje kuće.

Na sreću, odabrali smo nju. Koliko je to samo obogatilo čitavu našu porodicu! Moja supruga je gotovo svakodnevno

u kontaktu sa drugim majkama, a naša deca sa njihovom decom. Ja sam se godinu i po dana svakog radnog dana ujutro sastajao sa jednim bratom radi molitve i čitanja Biblije. Takođe, porodice iz naše crkve mogu zajedno da služe susedima i svedoče im.

Da li hrišćanin mora da se preseli bliže drugim članovima svoje crkve? Ne, Biblija to ne nalaže. Ipak, to je jedan konkretan način da iskažete ljubav prema svojoj crkvi.

Da li se Isus fizički i geografski potčinio za naše dobro? Napustio je raj!

Društveno

Treće, crkvi treba da se potčinimo društveno. Crkve bi trebalo da budu više od društvenih klubova, ali ne i manje. Sledimo i oponašamo svoje prijatelje. Trošimo novac tamo gde ga oni troše. Odgajamo decu kako ih oni odgajaju. Molimo se kako se oni mole.

Naši prijatelji oblikuju ono što postajemo jer oponašamo jedni druge (v. Jak. 4,4; takođe 1. Kor. 15,33).

Lokalna crkvena zajednica treba da bude mesto gde hrišćani formiraju i oblikuju jedni druge nabolje kroz dinamiku prijateljstva. Naravno da je vredno imati prijatelje hrišćane i u crkvi i van nje. Međutim, prijatelje unutar lokalne crkve oblikovaće ista služba Reči, dajući im priliku da tu službu tokom nedelje pažljivije preliju u živote drugih.

Takođe, crkva treba da bude bezbedno mesto za kretanje van naših zona društvenog komfora. Treba da se stvaraju prijateljstva između starih i mladih, bogatih i siromašnih, neobrazovanih i obrazovanih, dve različite etničke grupe.

Da li ste nekada u mislima čuli glas kako govori: „Ali ne želim da budem prijatelj s njim. On nije kao ja. Različitih smo porekla. Nemamo ista interesovanja”? Ja definitivno jesam. Ali razmislite kako bi Pavle odgovorio na to: Isus nije smatrao da je jednakost s Bogom nešto što treba zgrabiti, već je sebe učinio ništavnim. On je bio Bog – za razliku od vas! Zatim je postao čovek – poput vas!

U istoj takvoj poniznosti, smatrajte druge većima od sebe kada je u pitanju biranje prijatelja. Gledajte na njihovo dobro, a ne na svoje.

Emotivno

Jedna komponenta prijateljstva je, naravno, iskazivanje osećanja. Hrišćani treba da potčine svoja osećanja jedni drugima.

Šta ih raduje ili rastužuje? Zbog čega slave ili tuguju?

Poslušajte šta Pavle kaže Korinćanima: „...nego da se udovi jednako brinu jedan o drugom. Ako jedan ud pati, svi udovi pate s njim i ako se jedan ud slavi, svi udovi se raduju s njim“ (1. Kor. 12,25b-26).

A Rimljanima kaže: „Volite jedan drugoga bratskom ljubavlju; poštujujte jedan drugoga više nego sebe“ (Rim. 12,10).

Zapoveda nam da se radujemo s bratom koji je dobio veliko unapređenje i sav novac i prestiž koje to sa sobom nosi. Možemo li to? On zapoveda tridesetogodišnjoj neudatoj ženi koja žudi za brakom da se raduje sa dvadesetdvogodišnjom nevestom. Može li ona to? Može li siromah da tuguje sa bogatašem kada bogataš ostane bez posla? Potvrdno odgovoriti na ova pitanja – umesto reći da „častoljublju ili sujeti“ – zahteva nešto više od osećanja. Potrebno je da nam evanđelje i Duh promene srce.

Ispunjavanje Pavlove zapovesti da „druge smatrate većima od sebe“ i da to činite „istom ljubavlju“ znači poznavati ljubav onoga koji jednakost s Bogom nije smatrao plenom, a zatim voleti kao on.

Finansijski

Hrišćani treba da se lokalnoj crkvi potčine finansijski. To će u različitim okolnostima izgledati različito, ali kako god da izgleda, hrišćani treba da traže načine da ispune biblijske zapovesti poput ovih:

- „Delite sa svetima koji su u oskudici; budite gostoljubivi“ (Rim. 12,13; i Gal. 2,10; 1. Jn. 3,17).
- „Što se tiče sakupljanja pomoći za svete, kao što sam naredio galatijskim crkvama, tako i vi činite. Svakog prvog dana u sedmici neka svako od vas ostavi na stranu koliko može, da ne bude sakupljanja tek kad ja dođem“ (1. Kor. 16,1-2; Rim. 15,26).
- „Tako je i Gospod zapovedio onima koji propovedaju evanđelje da od evanđelja žive“ (1. Kor. 9,14; takođe 9,11-13; Mt. 10,10; Lk. 10,7; Gal. 6,6; takođe 1. Tim. 5,17-18).

Poslovno

Hrišćani treba da potčine lokalnoj crkvi svoja zanimanja. Za neke ljude, to znači da će im zanimanje biti u okviru službe. Za svakog hrišćanina to znači da prizna da će se životi drugih članova crkve protezati u večnost, dok naši poslovi neće.

Znam muškarce i žene sa sekularnim poslovima koji su ra-

di služenja u lokalnim crkvama odbili unapređenja i više novca, koji su iz većih, uglednijih firmi prešli u manje, koji su odbili da se presele u drugi grad. U svakom slučaju, odbili su poslovnu priliku jer su znali da bi to ometalo njihovu sposobnost da se brinu o crkvi i porodici. Poznao sam i druge koji su odbili da rade nedeljom ili dali otkaz ukoliko je to bio uslov, ne zato što su subotari, već zato što se tada okuplja crkva.

Uzgređ rečeno, neki od najboljih starešina koji nisu zaposleni u crkvi nisu ljudi koji napreduju na profesionalnoj lestvici, već ljudi voljni da se zarad crkve niz nju spuste.

Etički

Hrišćani treba da se potčine lokalnoj crkvi etički. To ne znači da crkva treba da bude apsolutni autoritet više nego što bi dete trebalo da gleda na svoje roditelje na ovaj način, već hrišćani treba da traže od crkve etička uputstva, savete, odgovornost i disciplinu u stvarima o kojima govori Božija Reč.

Pavle piše: „Braćo, ako neko i bude zatečen u nekom prestupu, vi koji ste duhovni ispravite ga u duhu krotkosti. Samo, čuvaj se, da i ti ne padneš u iskušenje“ (Gal. 6,1). Juda kaže: „druge spasavajte vadeći ih iz ognja“ (Juda 23). Lokalna crkva je primarno mesto na kome nastojimo da pomognemo drugim vernicima da se bore protiv greha i gde bi zauzvrat i mi trebalo da se otvorimo da primimo istu pomoć.

„Ako tvoj brat zgreši protiv tebe, idi i nasamo ga prekori. Ako te posluša, ponovo si stekao brata. A ako te ne posluša, povedi sa sobom još jednoga ili dvojicu. Ako ni njih ne posluša, obavesti crkvu“ (Mt. 18,15-17).

Etičko potčinjavanje crkvi podrazumeva sve to.

Dubovno

Na kraju, hrišćani treba da se potčine lokalnoj crkvi duhovno. Pod ovim mislim na tri konkretne stvari:

- Prvo, ova zajednica je mesto na kome treba da nastojimo da koristimo svoje duhovne darove. Pavle primećuje da se „svakome daje da se Duh kroz njega ispolji na korist“ (1. Kor. 12,7).
- Drugo, lokalna crkva je zajednica u kojoj hrišćani treba da izgrađuju jedni druge u veri kroz Božiju Reč. Juda piše: „A vi se, dragi moji, izgrađujte na svojoj najsvetijoj veri i molite se u Svetome Duhu. Održite se u Božijoj ljubavi dok čekate da vas milosrđe našega Gospoda Isusa Hrista odvede u večni život“ (Juda 20-21; takođe Ef. 4,11-32; Jev. 10,25).
- Treće, to su ljudi za koje treba redovno da se zauzimamo u našim molitvama.

POTČINJAVANJE RUŽNOĆI

Istini za volju, ljudi se ne plaše potčinjavanja. Samo žele da se potčine lepoti, kao hrabri heroj koji se predaje spasavanju dame u nevolji.

Ono što je neočekivano u vezi sa hrišćanstvom je to što njegov heroj ne rizikuje sve zbog dame, već zbog onoga što Biblija poredi sa bludnicom. Zatim poziva sve koje spase da se potčine toj istoj bludnici – nevesti koja se još sprema, crkvi.

Potčinjavanje ružnoći već plaši ljude, a to je ono što potčinjavanje lokalnoj crkvi može biti. Crkve su pune drugih grešni-

ka čije su vizije slave u suprotnosti sa našom. Ali ovako nas je Hristos voleo: „Kao što sam ja voleo vas, tako i vi volite jedan drugoga“ (Jn. 13,34).

Hristova ljubav pretvara ružno u lepo na čudesan način (v. Ef. 5,22-31). Ljubav koju imamo jedni prema drugima treba da čini isto to – da pomogne ružnima da se proleptšaju.

Ko može da voli na ovaj način? Samo ljudi kojima su se oči otvorile i čija su srca oslobođena ropstva ljubavi prema ovome svetu: „Pa, ako vas Sin oslobodi, bićete stvarno slobodni“ (Jn. 8,36).

KAKO ČLANOVI TREBA DA SE ODOSE PREMA PASTORIMA?

Svaki član crkve staće pred Božiji presto i odgovarati za to kako je čuvao evanđelje u životima svojih sučlanova (v. Gal. 1). Ipak, Sveti Duh je postavio pastore i starešine za nadglednike crkve (Dap. 20,28; Titu 1,7; 1. Pet. 5,2). To znači da pastori ili starešine predstavljaju nadzorno telo crkve u svakodnevnom životu zajednice. Potčiniti se crkvi često znači potčiniti se njima. Uopšteno govoreći, kako bi članovi trebalo da se odnose prema pastorima?

1. *Članovi treba formalno da potvrde svoje pastore.* Različite tradicije se ne slažu oko ovoga, ali pošto su hrišćani na kraju odgovorni pred Bogom za ono čemu su poučeni (v. Gal. 1), verujem da su članovi crkve odgovorni za izbor svojih vođa. Zajednica treba da pusti starešine da vode ovaj proces, ali crkva je ta koja na kraju potvrđuje. (Takođe može biti slučaj da je autoritet crkve da potvrdi svoje vođe apostolski autoritet, koji nasleđuje preko apostolskih ključeva. Pročitajte Dela apostolska 14,23; takođe vidite

ulogu zajednice u Delima apostolskim 1 i Delima apostolskim 6.)

2. *Članovi treba da poštuju svoje pastore.* Čini se da se sposobnost naše kulture da razume poštovanje neprestano smanjuje. Ali kao što Biblija poziva decu da poštuju svoje roditelje, tako i hrišćani treba da poštuju svoje pastore. Biblija čak kaže da im odamo „dvostruku čast“ (1. Tim. 5,17). To uključuje i njihovo plaćanje (5,18).

3. *Članovi treba da se potčine svojim pastorima.* Ova dva stiha iz Poslanice Jevrejima treba da budu uključena u naše razumevanje hrišćanskog života: „Sećajte se svojih vođa, koji su vam proповedali Božiju reč. Posmatrajte ishod njihovog načina života i ugledajte se na njihovu veru“ (Jev. 13,7). „Slušajte svoje vođe i pokoravajte im se. Oni bde nad vašim dušama kao oni koji će polagati račun. Slušajte ih, da bi oni to činili s radošću, a ne uzdišući, jer vam to ne bi bilo od koristi“ (Jev. 13,17).

4. *Članovi treba da se mole za svoje pastore.* To su ljudi čiji životi i učenje pomažu da se crkva održi. Zar nam neće biti od koristi da se molimo za njih?

5. *Članovi treba da podnesu pritužbu na nekvalifikovane pastore.* Pošto stoje ispred, Pavle štiti vođe tako što zahteva od dva ili tri svedoka da potkrepe pritužbu (1. Tim. 5,19). Uz to, zajednica ne bi trebalo da dozvoli starešini koji je sebe diskvalifikovao da nastavi da služi.

6. *Članovi treba da otpuste pastore koji negiraju evanđelje.* Kada su lažni učitelji ušli u galatijsku crkvu, Pavle nije prekorio starešine. Prekorio je crkvu. Kada pastori počnu da poriču evanđelje ili pokušavaju druge jeresi, Bog poziva članove crkve da ih otpuste.

ŠTA SE DEŠAVA KADA ČLANOVI NE PREDSTAVLJAJU ISUSA?

Ukoliko biste posetili lokalnu biblioteku u Americi i otvorili prvo redovno izdanje novina *Ju es njuz end world riport* objavljeno posle 11. septembra 2001. godine, videli biste fotografiju čoveka koji sedi na stepeništu zgrade Kapitola i drži američku zastavu.¹¹ Njegovo ime je Hermono, skraćeno Mono. Mono nema prezime, tako da prostor za prezime na njegovoj američkoj vozačkoj dozvoli glasi „LNU“, što znači „prezime nepoznato“. Mono je državljanin Indonezije, ali je strastveni američki patriota.

Mono je već nekoliko godina živio u Americi kada ga je hrišćanin po imenu Dag susreo u tržnom centru u Vašingtonu. Bio je 4. jul 2001. godine i Mono je uživao u vatrometu. Dag je imao druge planove. Podelio je evanđelje sa Monom. Mono je, začuđujuće, čuo i poverovao. Nanovo se rodio.

Nekoliko meseci kasnije moja crkva ga je krstila i primila u članstvo. Bilo je zvanično. Obavestite štampu i objavite svim narodima: evo novog građanina Hristovog carstva.

Crkva je uživala u Monovom entuzijazmu, ljubaznosti i ve-

11 Dejvid Gerdžen, *It's Not Can We, but Will We? U.S. News & World Report*, September 24, 2001, 60.

likodušnosti. Jednom prilikom je kupio komplet posuđa samo da bi mogao da priredi večeru za sve muškarce iz crkve koji su uticali na njegovo učenje u Hristu. On je voleo crkvu i crkva je volela njega.

U nekom trenutku te jeseni, nakon što se priključio crkvi, starešine su saznale da Mono radi u zemlji na crno. Lagao je o svom radnom statusu, a nastavio je da laže svog poslodavca, koji je verovao da je on tu legalno. Mišljenja o tome kako reagovati na status ilegalne imigracije bila su podeljena, jer američka vlada nije sprovodila odgovarajuće zakone. Ali jedno je bilo jasno: hrišćani ne smeju da lažu poslodavce tako što će falsifikovati radni status. Isus ne laže, a još manje istrajava u laži – pa to ne treba da čine ni njegovi predstavnici.

Crkva je mesecima molila Mona da sve prizna. Pokušala je da mu pomogne finansijski. On je to ipak odbio. Ponekad je izgledalo kao da će popustiti, ali onda bi se ponovo usprotivio, rešen da po svaku cenu ostane u Americi. Počelo je da izgleda kao da ceni Ameriku više od Božije Reči.

Na kraju je, slomljenog srca, crkva disciplinovala ili ekskomunicirala Mona zbog odbijanja da govori istinu. Rekli su mu da ga više ne mogu zvati hrišćaninom i potvrditi njegovo državljanstvo u carstvu. Rekli su mu da prestane da prima Večeru Gospodnju. Isključili su ga iz članstva.

Bio je to tužan dan za crkvu.

ŠTA JE CRKVENA DISCIPLINA?

Šta je crkvena disciplina? U širem smislu, crkvena disciplina je jedan deo procesa učenja, deo u kome ispravljamo greh

i upućujemo učenika na bolji put. Biti učenik, između ostalog, znači biti disciplinovan. Hrišćanin se disciplinuje kroz uputstva i ispravke, kao na času matematike gde nastavnik drži lekciju, a zatim ispravlja greške učenika. Neformalno, dakle, crkvena disciplina počinje privatnom rečju opomene bratu koji greši.

Konkretnije i formalnije rečeno, crkvena disciplina je čin isključivanja pojedinca iz članstva i učešća za Božijom trpezom. Crkva ne govori pojedincu da prestane da prisustvuje njenim javnim skupovima. Crkva želi da on dođe i čuje kako se propoveda Božija Reč. Ali crkva kaže da više ne može da potvrđuje veroispovedanje tog čoveka i zato odbija da dâ Večeru Gospodnju. To je izopštavanje, ili eks-komunikacija, čoveka.

Pored Evanđelja po Mateju 18 (vidite treće poglavlje), možda je najpoznatiji odlomak o crkvenoj disciplini Prva poslanica Korinćanima 5. Tamo Pavle ukorava korintsku crkvu što je „nadmena“ jer toleriše čoveka koji „ima ženu svog oca“. On im kaže da tog čoveka „uklone iz svoje sredine“ (1. Kor. 5,2), da mu „sude“ (1. Kor. 5,12), da ga „iskorene“ (1. Kor. 5,13), da predaju „ovog čoveka satani“ (1. Kor. 5,5), to jest, carstvu satane, što je ovaj svet. Ne može se više smatrati građaninom Božijeg carstva, ne kada ovako živi.

Setite se, biti član crkve znači biti Isusov predstavnik. Disciplina je, dakle, prikladan način delanja kada priroda nečijeg predstavnništva donosi sramotu Isusovom imenu.

KOJA JE SVRHA CRKVENE DISCIPLINE?

Crkvena disciplina ima najmanje pet svrha. Prvo, disciplina ima za cilj da *razotkrije*. Greh voli da se krije poput raka. Disciplina

razotkriva rak tako da se može brzo izlečiti (v. 1. Kor. 5,2).

Drugo, disciplina ima za cilj da *upozori*. Crkva disciplinom ne sprovodi Božiju presudu, već postavlja malu predstavu koja prikazuje veliki sud koji dolazi (1. Kor. 5,5).

Treće, disciplina ima za cilj da *spase*. Crkve posežu za disciplinom kada vide člana koji ide putem smrti, a nijedno njihovo preklinjanje i mahanje rukama ne navodi ga da se okrene. To je poslednje čemu pribegavamo (1. Kor. 5,5).

Četvrto, disciplina ima za cilj da *zaštiti*. Kao što se rak širi s jedne ćelije na drugu, tako se i greh brzo širi sa jednog na drugog čoveka (1. Kor. 5,6).

Peto, disciplina ima za cilj da *pokaže dobro svedočanstvo o Isusu*. Crkvena disciplina, začudo, zapravo je dobra za nehrišćane, jer pomaže da se sačuva privlačna osobenost Božijeg naroda (v. 1. Kor. 5,1). Crkve, setite se, treba da budu so i svetlost. „Ali, ako so obljutavi“, rekao je Isus, „ne вреди više ni za šta, nego samo da se izbac i napolje i da je ljudi izgaze“ (Mt. 5,13).

Mono je svoj greh skrio u mraku. Nije želeo da se laž razotkrije, a kad se to desilo, nije želeo da se prema njoj odnosi kao da je greh. Želeo je da je tretira kao nešto „neizbežno“, „neophodno“ ili kao nešto što „nije tako loše“. Međutim, zavaralo ga je srce koje je žudelo za nečim većim od Isusa i njegove Reči.

Crkva, s ljubavlju, nije želela da on ili drugi budu u zabludi. Želela je da ga upozori, da ga spase, da zaštiti mlade vernike koji bi mogli biti u iskušenju da brane laž kao razumno i da voli svoje bližnje čuvajući crkvenu odvojenost.

Stoga je crkva, disciplinom, razotkrila njegovu pravu ljubav predajući ga njegovim sopstvenim izborima. Na kraju, crkva je jednostavno izjavila: „Ne biraš Isusa, tako da ne smeš biti sa Isusom.“

Osnovna svrha svakog disciplinskog čina, naravno, mora biti ljubav: ljubav prema pojedincu, ljubav prema crkvi, ljubav prema svetu koji posmatra, ljubav prema Hristu.

Uostalom, Bog „vaspitava onoga koga voli“ i „kažnjava svakoga koga prihvati kao sina“ (Jev. 12,6). Uzdržavajući se od discipline, tvrdimo da volimo bolje Bog.

Bog u ljubavi zna da disciplina donosi život, rast i zdravlje: „...on [Bog] to čini za naše dobro, da bismo imali udela u njegovoj svetosti“ (Jev. 12,10). Da, bolno je, ali se isplati: „Nijedna stega u prvi mah ne izgleda prijatna, nego bolna, ali kasnije daje plod mira i pravednosti onima koji su njome izvežbani“ (Jev. 12,11).

KADA CRKVA TREBA DA PRIMENJUJE CRKVENU DISCIPLINU?

Kratak odgovor glasi: crkva treba da primenjuje crkvenu disciplinu kada neko zgreši. Članovi crkve treba da savladaju veštinu privatnog i brižnog suprotstavljanja grehu.

To ne znači da ćete čekićem udariti brata svaki put kada učini i najmanji prekršaj. Često je najbolje ne reći ništa. A kada nešto kažete, obično je najbolje početi postavljanjem pitanja, paziti da imate tačne činjenice i čoveku pružiti priliku da pokaže da je nedužan. Ipak, crkve treba da neguju one vrste odnosa u kojima se poziva i prihvata neformalna ispravka – koja je čin ljubavi.

Formalna crkvena disciplina cele zajednice rezervisana je za toliko značajne grehe da crkva više ne oseća sposobnost da potvrdi nečije veroispovedanje. Čovek nastavlja da se naziva hri-

šćaninom i Isusovim predstavnikom, ali njegovim rečima se, zbog prirode njegovog greha, više ne može verovati.

Dozvolite mi da to kažem ovako: negde postoji granica između greha i obrazaca greha koje očekujete od hrišćana i greha i obrazaca greha zbog kojih pomislite da neko možda uopšte nije hrišćanin. Moglo bi se reći da je crkvena disciplina opravdana onda kada pojedinac pređe iz prve oblasti u drugu. Kad se ne radi samo o nečemu što lično vas nervira; kada je to problem koji čitava zajednica treba da sagleda i složi se da čoveka može da diskvalifikuje. Rečima tog čoveka se više ne može verovati. Njegovo veroispovedanje izgubilo je verodostojnost. On može tvrditi da se „pokajao“ ili da je „sasvim dobro“ ili „da nije toliko neposlušan“, ali iz nekog razloga crkva mu više ne može verovati. Dakle, crkva uklanja svoju javnu potvrdu tako što mu zabranjuje pristup Trpezi Gospodnjoj. Oduzima mu pasoš i objavljuje da više ne može formalno da potvrdi njegovo državljanstvo u Hristovom carstvu.

Moglo bi se reći, na primer, da postoji razlika između povremene laži za koju se čovek kaje i laži na kojoj čovek gradi život i odbija da je se odrekne. Mono je imao odlike ove druge.

Da li to znači da crkve moraju poznavati ljudska srca? Naravno da ne. Bog nam nije dao rendgenske oči. Ali Bog poziva crkve da sagledaju plodove života pojedinaca i donesu sud (Pavle koristi upravo tu reč – 1. Kor. 5,12; up. Mt. 3,8; 7,16-20; 12,33; 21,43).

Možemo li reći nešto još konkretnije o tome gde se nalazi ta linija između jedne i druge sfere? Verujem da možemo reći da je formalna crkvena disciplina potrebna u slučajevima očiglednog, ozbiljnog i neokajanog greha. Prvo, greh se mora videti spolja. Crkve ne bi trebalo da podižu crvenu zastavicu za isključenje

svaki put kada posumnjaju na pohlepu ili ponos u nečijem srcu. Taj greh mora biti nešto što se može videti očima ili čuti ušima.

Drugo, greh mora biti ozbiljan. Ne treba svaki greh ispitivati do krajnosti. Mora postojati neko mesto u životu crkve na kome ljubav pokriva „mnoštvo greha“ (1. Pet. 4,8). Srećom, Bog nas ne disciplinuje javno svaki put kada grešimo.

Na kraju, greh mora biti neokajan. Čovek o kome se radi stavljen je pred Božije zapovesti iz Svetog pisma, ali odbija da odbaci greh. Po svemu sudeći, on ceni greh više od Isusa.

Međutim, postoje neki slučajevi u kojima se čovek može izviniti i tvrditi da se kaje, ali crkva ipak može legitimno da odluči da ga disciplinuje. Verujem da je to prihvatljivo kada, iz nekog razloga, crkva jednostavno ne može da veruje rečima tog čoveka.

Možda ga odlikuje često laganje. Možda je greh toliko nameran (poput dugog obrasca zlostavljanja ili ubistva s predumišljajem) ili gnusan (poput silovanja) da se ne može verovati nikakvim naglim rečima izvinjenja. To ne znači da se takvi gresi ne mogu oprostiti, već treba da prođe neko vreme i da se pokaže plod pokajanja pre nego što crkva može odgovorno da proglaši oprostjenje (vidi primer u Delima apostolskim 8,17-24). S druge strane, kada je crkva uverena da se čovek iskreno kaje, ne bi trebalo da nastavi sa formalnom disciplinom (i ne mogu da zamislim nijedan izuzetak od ovog principa).

KAKO CRKVA TREBA DA PRAKTIKUJE CRKVENU DISCIPLINU?

Evandjelje po Mateju 18 opisuje osnovni proces crkvene dis-

cipline, koji počinje jednim čovekom, nastavlja s nekoliko ljudi i završava celom crkvom. Ovde je Isusova osnovna namera da proces za postizanje pomirenja ne širi više nego što je potrebno.

Ponekad bi proces disciplinovanja trebalo da se odvija prilično sporo, kao kada čovek pokaže interesovanje za borbu protiv greha. Ponekad proces disciplinovanja mora da se ubrza, kao u Prvoj poslanici Korinćanima 5, gde je čovekov greh očigledan i očigledno neokajan.

Takođe, ne treba uzeti u obzir samo prirodu greha, već i prirodu samog grešnika. Različiti grešnici, otvoreno rečeno, zahtevaju različite strategije (1. Sol. 5,14).

Članovi crkve se često pitaju kako da komuniciraju s nekim ko je disciplinovan. Novi zavet govori o tome na nekoliko mesta (1. Kor. 5,9, 11; 2. Sol. 3,6, 14-15; 2. Tim. 3,5; Titu 3,10; 2. Jn. 10). Osnovni savet koji daju starešine moje crkve jeste da opšti ton nečijih odnosa sa disciplinovanim čovekom treba značajno promeniti. Razgovori ne bi trebalo da budu ležerni, već treba da ih odlikuju namerni razgovori o pokajanju. Članovi njegove porodice svakako treba da nastave da ispunjavaju porodične obaveze (v. Ef. 6,1-3; 1. Tim. 5,8; 1. Pet. 3,1-2).

Kada dolazi do obnavljanja crkvenog zajedništva? Kada se grešnik pokaje. Ponekad je pokajanje crno-belo, kao kod čoveka koji je napustio ženu. On mora da joj se vrati. Ponekad je sivo, kao kod čoveka uhvaćenog u začarani krug zavisnosti. Tada je potrebno mnogo mudrosti.

Jednom kada crkva odluči da čoveka koji se kaje vrati u svoju zajednicu i za Gospodnju trpezu, ne bi trebalo da bude govora o probnom roku ili državljanstvu drugog reda. Umešto toga, crkva treba javno da izrekne svoj oproštaj (Jn. 20,23),

potvrdi svoju ljubav prema čoveku koji se kaje (2. Kor. 2,8) i proslavi (Lk. 15,24).

MUDRIJI OD ČOVEKOVE MUDROSTI

Kada crkve počnu da praktikuju crkvenu disciplinu, često će se naći u složenim situacijama bez tačnih studija slučaja u Svetom pismu. Ipak, najveća briga crkve mora biti čuvanje Hristovog ugleda. To čini tako što pažljivo razmatra da li može da nastavi da potvrđuje veroispovedanje čoveka čiji život u velikoj meri pogrešno oslikava Hrista. Čuvanje njegovog ugleda je, zapravo, i najbolje iskazivanje ljubavi prema grešniku, crkvi i narodima.

To se pokazalo kao istina sa Monom i narodom Indonezije. Kada je od isključenja prošlo neko vreme, Mono je osetio presvedočenje o svom grehu, kupio avionsku kartu i vratio se u Indoneziju. Otprilike godinu dana kasnije napisao je ovaj imejl jednom od pastora moje crkve:

Endi, hvala ti za veoma ohrabrujuću poruku koju si mi napisao. Hvala crkvi što me se uvek seća i što nastavlja da se moli za mene. Moram da priznam, izašao sam iz crkve s grehom kojim se nisam do kraja pozabavio, a tužno je što sam to olako shvatio. Trebalo je da naučim da se ponizim i da dođem kod tebe radi pomirenja. Jesmo li neprijatelji jedni drugima? Ne, mi smo braća hrišćani. Bio sam isuviše ponosan i tvrdoglav. Ponos me je naveo da pomislim kako će Bog rešiti stvar i da ja ništa ne treba da preduzmem. Ta-

ko sam nastavio svojim putem. A ishod? Nisam našao mir... Sada znam zašto me je Bog doveo kući, jer me je ovde čekala večna nagrada. Voleo bih da mogu da vam opišem kakav odnos sa njim imam danas. Isuviše je divno da bi se moglo opisati... Endi, molio sam se da se ovo pomirenje desi, ali molim te pokaži mi kako da to uradim. Čeznem da se ponovo sretnem sa svojom porodicom. Na kraju, molim te, prenesi moju zahvalnost članovima crkve i starešinama. Svi mi nedostajete.

Mnogo ljubavi,
Mono

Naša crkva je sa radošću poslala sledeći odgovor:

Mono,

Divno je ponovo stupiti u kontakt s tobom. Hteo sam da ti saopštim da smo sinoć na članskom sastanku pročitali deo tvog imejla.

Svi su bili dotaknuti i ohrabreni tvojim rečima i postupcima.

Članstvo je jednoglasno izglasalo sledeći predlog starešina:

Predlog: Starešine crkve *CHBC* sa zadovoljstvom preporučuju da članovi zajednice sa zahvalnošću Bogu priznaju pokajanje našeg brata Mona, da mu zvanično izraze oprostjenje za njegove postupke prema nama i da javno obnovimo zajedništvo sa njim i ljubav prema njemu kao na-

šem bratu u Hristu. Sve ovo činimo sa velikom zahvalnošću Bogu za njegovu vernost svojoj Reči i onima koji je poštuju svojom poslušnošću.

Zatim smo se molili za tebe kao zajednica tražeći najbogatije Božije blagoslove za tebe i tvoj život i rad.

Neka te Bog i dalje ohrabruje i brine se za tebe dok ga slediš.

Tvoj brat u Hristu,
Endi

Mono sada služi kao evangelizator među muslimanskim narodom u Indoneziji.

Tako je crkva reagovala, Mono se pokajao, Bog se proslavio, a sada ljudi na drugoj strani sveta žanju korist.

Nije li ludost Božija mudrija od ljudske mudrosti?
Isus caruje.

Kada ne bi trebalo da se potčinite

Svi ćemo mi ponekad biti pozvani da ponizno podnosimo greške i grehe vođa. Međutim, ukoliko se nađete u crkvi u kojoj vođstvo odlikuje nasilje, ja bih vas, u većini slučajeva, ohrabrio da odatle pobjegnute. Bežite da biste zaštitili svoje učenje, da biste zaštitili svoju porodicu, da biste dali dobar primer članovima koji ostaju i da biste služili bližnjima koji nisu hrišćani tako što ne pridajete kredibilitet službi te crkve.

Kako prepoznati nasilno vođstvo? Pavle kaže da su potrebna dva svedoka da bi se podigla optužba protiv starešine (1. Tim. 5,19), verovatno zato što zna da će vođe biti optužene za nedela više od drugih, često nepravedno. Odlike nasilnih crkava i vođa su sledeće:

- Umeću dogmatske predloge tamo gde Pismo ćuti.
- Oslanjaju se na inteligenciju, humor, šarm, krivicu, osećanja ili pretnje radije nego na Božiju Reč i molitvu (v. Dap. 6,4).
- Imaju miljenike.
- Kažnjavaju neistomišljenike.
- Koriste ekstremne oblike komunikacije (svađu, ćutanje).
- Preporučuju da se postupi tako da to na neki način uvek poboljšava situaciju vođe, čak i na račun drugih.

- Govore često i brzo.
- Retko čine dobra dela u tajnosti.
- Retko ohrabruju.
- Retko dopuštaju da čovek dokaže da je nedužan.
- Naglašavaju spoljašnju udobnost, a ne pokajanje srca.
- Propovedaju, savetuju, vode u učeništvu i nadgledaju crkvu usnama koje ne uspevaju da utemelje sve u onome što je Hristos učinio u evanđelju i ne odaju slavu Bogu.

8

MORA LI ČLANSTVO SVUDA DA IZGLEDA ISTO?

Crkva nema ime. Nema zgradu. Nije registrovana jer bi je vlast ugasila da zna da postoji.

Sastaje se u domu jednog od članova u jednom gradu u centralnoj Aziji gde su skoro svi muslimani. Ima osam do deset članova i nikada neće preći dvadeset. Kada se to desi, moraće da se podeli. Kuće su premale i, što je još važnije, hrišćani u ovoj zemlji moraju da žive ispod radara gradskih vlasti i muslimanskih sveštenika.

Crkva se svake nedelje okuplja s dvojicom starešina, „Frenkom“ i „Hanzom“, kako bi se molili, pevali i učili iz Biblije. Obojica su se obratila tokom prethodne decenije i većinu onoga što znaju o Bibliji naučili su od dva ili tri misionara.

Pitanje koje želimo da postavimo u ovom poglavlju jeste da li je način na koji Frenk i Hanz primenjuju crkveno članstvo isti kao način na koji to radi crkva u gusto naseljenom zapadnom gradu poput Vašingtona, gde ja odlazim? Mora li članstvo svuda da izgleda isto?

KAKO JE ČLANSTVO SVUDA ISTO

Osnovni odgovor je i da i ne. Počnimo od da. Članstvo će svuda izgledati isto, jer lokalnu crkvu koju je ustanovio Isus čini njeno članstvo. A Isus je svakoj crkvi svuda dao isto oruđe za ispunjavanje istog zadatka.

- Zadatak: da budemo posebno, izdvojeno društvo koje, svojom posebnosti, blagosilja narode i prikuplja hvalu za nebeskog Oca (Mt. 5,3-16).
- Oruđe: autoritet za čuvanje evanđelja, potvrđivanje verodostojnog veroispovedanja evanđelja, nadgledanje hrišćanskog sledbeništva, poučavanje učenika svemu što je Hristos zapovedio i isključivanje lažnih veroispovednika (Mt.16,13-19; 18,15-20; 28,18-20).

Štaviše, članstvo će svuda izgledati isto jer sve crkve žive u potpuno istom kontekstu: na neprijateljskoj teritoriji. Setite se da su lokalne crkve ambasade. One ne žive na neutralnoj ili prijateljskoj teritoriji, već iza neprijateljskih linija. Zato Pavle u Prvoj poslanici Korinćanima 5 izjednačava izopštavanje čoveka uhvaćenog u preljubi sa predajom Satani. Satana je knez ovoga sveta i carstva sveta mu privremeno pripadaju (Jn. 12,31; 14,30; Mt. 4,8-9).

Naravno, Satana se služi različitim sredstvima na različitim mestima da potkopa Hristovo carstvo. Njegovo omiljeno sredstvo na Zapadu je kulturno hrišćanstvo. Američki brend kulturnog hrišćanstva je rezultat toga što dobronamerni odrasli ljudi dele slatkije jeftine milosti petogodišnjacima i dvadesetpetogodišnjacima podjednako. Pitamo ih da li žele da budu sa mamom i tatom u raju ili ih pritiskamo da izađu napred na poziv u cr-

kvi. Suština je u tome da igramo na njihove strahove, emocije ili apetite da bismo dobili brzo, nepromišljeno veroispovedanje. Zatim to veroispovedanje odmah potvrdimo. Evropski državno-crkveni brend je, pak, mnogo civilizovaniji. Jeftina milost dolazi uz izvod iz matične knjige rođenih.

Genijalnost ovog sredstva na obe strane leži u tome što omogućava Satani da vakciniše njihove domaćine protiv pravog hrišćanstva. Skoro je nemoguće podeliti evanđelje sa kulturnim hrišćaninom jer ga on već ispoveda svojim usnama. „Da, verujem u to.“ Ali nema pokajanja. On samo krsti blago saniranu verziju svog starog sebe u hrišćanstvo.

Druga velika opasnost kulturnog hrišćanstva jeste to što za varava crkve da misle da ne žive na neprijateljskoj teritoriji. Crkve se osećaju kao da je njihova nacija njihov dom. Kao da je bezbedna.

S druge strane, Satana koristi veoma različita sredstva u različitim zemljama. U Orisi, u Indiji, koristiće tehnički ilegalnu hinduističku mafiju da zapali crkvu. U gradu u centralnoj Aziji, gde su Frenk i Hanz pastori, iskoristiće same lokalne vlasti da se infiltrira u crkvene skupove, konfiskuje materijal i pošalje pastore u zatvor. U delovima Afrike koristiće obožavanje predaka i afričku tradicionalnu religiju kako bi udružio snage sa evanđeljem i pretvorio ga u nešto drugačije.

Pošto ljudska bića žive u fizičkim telima, naše oči imaju tendenciju da se usredsrede na površinske razlike. Ali ono najvažnije se nikada ne vidi očima, a za naše potrebe ovde, najvažnije je da shvatimo da svaka crkva svuda živi na neprijateljskoj teritoriji. Na Zemlji neće postojati sveta zemlja ili sveta građevina dok se Isus ne vrati.

Bez obzira na to kuda odete, bez obzira na to koja je godina,

lokalna crkva štiti evanđelje od svih vrsta napada tako što pažljivo vodi računa o tome koga prima u članstvo. Svaka crkva mora da postavi ova osnovna pitanja: Šta vi kažete, ko je Isus? Da li ste sigurni da ste zaista spremni da uzmete svoj krst i poistovetite se s njim i njegovim telom?

KAKO JE ČLANSTVO SVUDA RAZLIČITO

Istovremeno, iz onoga što sam već rekao trebalo bi da bude jasno da se crkve na različitim mestima suočavaju s različitim izazovima. Osnovni zadatak i alati su isti, ali strukture ili strategije mogu se pomalo razlikovati.

Društvena složenost

Za početak, što društvo postaje veće i složenije, to je teže potvrditi i nadgledati verodostojna veroispovedanja. Taj poduhvat otežavaju nestalnost posla, društvena mobilnost, veličina crkve, urbano širenje, zahtevni rasporedi na radnom mestu, verski pluralizam, etničke predrasude, multidenominacija, vekovima nagomilane jeresi, lažne crkve, prelazak iz crkve u crkvu, kulturni trendovi kao što su individualizam i konzumerizam, i još mnogo toga. Što društvo postaje veće i složenije, to je teže znati ko je s kim.

Jeste li sa Isusom? Ne mogu da procenim. Dolazite samo nedeljom ujutru. Živate na trideset minuta od crkve. Nemam pojma kako izgleda vaš život tokom nedelje. Već godinama često menjate crkve.

Kažete da volite Isusa, ali o kom Isusu govorite? Možete birati od njih stotinu.

Društvena naklonost ili nemilost

Opšti stav društva prema hrišćanstvu takođe utiče na sposobnost crkve da potvrdi i nadgleda veroispovedanje. Ironično je da na neki način može biti lakše potvrditi i nadgledati hrišćane u društvu koje se direktno protivi evanđelju. Zamislite Palestinu iz prvog veka ili muslimanske zemlje danas. Na takvim mestima društvo značajno destimuliše poistovećivanje sa crkvom. Zbog toga je manje verovatno da će se ljudi koji se javljaju za krštenje priključiti crkvi radi društvenog odobravanja.

Sada razmislite o društvu u kojem preovladava kulturno hrišćanstvo. Krštenje i članstvo se ohrabruju. Deca će dobiti pohvale roditelja. Odrasli će dobiti proširen spisak potencijalnih klijenata za posao u prodaji ili advokatskoj firmi.

Obe ove kategorije razlika će, verujem, uticati na to koliko je strukture potrebno jednoj crkvi da bi ispunila svoj zadatak pomoću oruđa koje joj je Hristos dao. Ovde se bavimo sferom razboritosti, što nikada nije egzaktna nauka, ali uopšteno govoreći, mislim da možemo reći sledeće: što više društvene naklonosti hrišćanstvo dobija i što je društvo složenije, crkva može zahtevati više strukture.

U složenom društvu časovi članstva vam, na primer, pomažu da tačno znate o kom Isusu crkva govori. Formalni razgovor za priključivanje članstvu pomaže crkvi da zna o kom Isusu govorite. I časovi i intervjui takođe pomažu da se uspostave svačija očekivanja.

U složenom društvu, pored toga, spiskovi članova pomažu crkvama da prate pojedince rasprostranjene po velikim gradskim oblastima. Oni pomažu zajednicama i njihovim vođama da znaju za koga su konkretno odgovorni.

Međutim, u jednostavnijem društvu koje nije naklonjeno

hrišćanstvu nešto poput časova članstva i spiskova članova može biti nepotrebno i nezgrapno. U stvari, pisani dokumenti mogu biti opasni ukoliko padnu u pogrešne ruke. Međutim, Isus je takvim crkvama svakako dao iste alate za isti zadatak da se razlikuju. Hajde da vidimo da li mogu ovo da ilustrujem pomoću naših prijatelja u centralnoj Aziji.

BIBLIJSKA OSNOVA

U Frankovoj i Hanzovoj crkvi čovek postaje član nakon krštenja. Ipak, krštenje uvek dolazi nakon nekoliko nedelja intervjua sa starešinama i crkvom. Ti intervjui se ne odvijaju u crkvenim kancelarijama, koje ne postoje. Obavljaju se u šetnjama i uz porcije pilava. Zapravo više liče na neobavezan razgovor nego na intervju, ali njihova svrha je ista: uveriti se da ispovednik razume evanđelje i da se kaje.

On će tada biti zamoljen da iskaže svoje veroispovedanje pred celom zajednicom, a u to vreme članovi crkve postavljaju pitanja. Starešine vode razgovor, ali podstiču sve prisutne da učestvuju jer to pomaže da se razjasni svačije razumevanje evanđelja.

Zajednica nikada ne glasa, ali na kraju će se postići konsenzus o tome da li je čovek vernik ili mu je potrebno malo više vremena da pokaže iskrenu veru. U takvom muslimanskom društvu očekuje se da obraćenje promeni živote ljudi, pa crkva traži dokaze o obraćenju. Ne očekuju da sve bude potpuno rešeno, ali žele da vide začetak pokajanja, naročito spremnost da se čovek javno pred crkvom izjasni kao Isusov sledbenik.

Kao poslednji korak, crkva će dati svoju potvrdu krštenjem, čime se čovek zvanično prima u zajednicu. Naravno, krštenje je

u ovoj zemlji logistički teško izvesti. Ponekad će se obaviti u jezeru ili reci na nekoj udaljenosti od grada, iako sam imao privilegiju da prisustvujem krštenju u bazenu jednog bogatijeg člana.

Verujem da nam ova mala zajednica u centralnoj Aziji pruža uvid u biblijsku osnovu. Nema sve strukture koje ima moja crkva, ali rekao bih da ispunjava sve novozavetne kriterijume za članstvo u biblijskoj crkvi.

- Svima je jasno ko su članovi, iako ne postoji formalni spisak. Svi znaju ko se pokajao i poverovao, a ko nije, jer su svi bili prisutni na krštenju svih koji su se priključili posle njih. Takođe čuvaju trpezu za pričešće kako bi pomogli da granica između crkve i sveta ostane jasna.
- Crkva pažljivo razmatra veroispovedanje kako bi obezbedila vernost, iako ne postoje formalni časovi članstva ili jednokratni razgovori za uključivanje u članstvo. Osim toga, nijedan kult ili lažna crkva ne nudi drugačiju marku Isusa ili pokajanja – za sada.
- Svaki član, uključujući i starešine, podvrgava se nadzoru cele crkve, iako ne postoji crkveno glasanje. Lako je prepoznati konsenzus u grupi od petnaest ili dvadeset ljudi.
- Crkva praktikuje disciplinu kako da bi održala crkvenu čistotu, tako i da bi volela čoveka koji je sagrešio.

U svemu tome, Hristovo ime i slava se čuvaju i glancaju.

MNOGO DRUGAČIJI MODEL?

Na prvi pogled, proces priključivanja mojoj crkvi u Vašingtono-

nu može delovati mnogo drugačije. Morate ga započeti pohađanjem šest časova članstva, koji pokrivaju veroispovedanje naše crkve, savez, istoriju, terenski rad i druge elemente života zajednice.

Ako i dalje želite da se pridružite nakon tog napada, treba da tražite razgovor za članstvo sa starešinom da biste podelili svoje svedočanstvo i objasnili evanđelje. Jedan pastor je bio poznat po tome što je tražio od ljudi da objasne radosnu vest „za šezdeset sekundi ili manje“! Na kraju razgovora od vas će zatražiti da potpišete crkvenu izjavu o veri i crkvenom zavetu.

Starešina, koji je ceo razgovor proveo popunjavajući formular za članstvo, fotokopira obrazac za svakog starešinu. Svi su dužni da ga pročitaju pre sledećeg sastanka starešina. Starešine zajedno razmatraju vašu prijavu, glasaju o njoj koristeći Robertova pravila redosleda¹² i prosleđuju je zajednici na sledećem sastanku članova, koji se održava dvaput mesečno. Nakon dvominutnog uvoda starešine vaše lice se prikazuje na *Pauerpoint* prezentaciji. Zajednica takođe glasa za vas, ponovo koristeći temeljnog Roberta i njegova pravila.

Ako budete izglasani kao član, bićete stavljeni na spisak članova i dobićete članski paket, koji sadrži mnoštvo donekle korisnih stvari.

Sve to zvuči prilično birokratski, zar ne? A nijedan od ovih detalja ne dolazi iz Biblije. Prilično sam siguran da Robert nije putovao sa Pavlom i Varnavom. Možda je bio sa Petrom?

U stvari, rekao bih da crkva u većini sekularnih svetskih gra-

12 Odnosi se na priručnik Henrija Martina Roberta, američkog vojnog oficira, koji propisuje pravila koja pri donošenju odluka u SAD primenjuju različite skupštine (crkava, lokalnih uprava, školskih odbora, neprofitnih udruženja...) (*prim. prev.*).

dova danas jednostavno ne može da ispuni biblijsku zapovest crkvama da potvrđuju i nadgledaju Hristove državljane bez neke strukture poput ove. To ne moraju biti baš ove strukture. Možda crkva od svakog budućeg člana želi da zahteva da četiri sata šeta parkom sa starešinom i još nekoliko članova i s njima razgovara o svemu što se spominje na časovima i intervjuima za članstvo. Možda crkva želi da zahteva od članova da pamte imena umesto da ih zapisuju.

Sušтина je u tome da pre nego što hrišćanin koji tvrdi da veruje i crkva kažu „da“ jedno drugom u ovom odnosu nalik zavetu koji se zove crkveno članstvo, treba da se obavi neka vrsta razgovora. Crkva treba da zna ko su njeni članovi. Na kraju krajeva, Isus bi želeo da budemo pažljivi prema svim njegovim ovcama.

Ukratko, verujem da su razlike između srednjoazijskih i američkih modela u suštini kozmetičke. Obe crkve postižu iste ciljeve – objavljivanje, prikazivanje i zaštitu evanđelja kroz živote svojih formalno potvrđenih članova.

ČLANSTVO JE VAŽNO – HRIŠĆANSKI ŽIVOT JE VAŽAN

U Frankovoj i Hanzovoj crkvi kontekstualni faktori pojednostavljaju strukturu članstva. Kao što mi je jedan čovek jednom rekao: „Relativno je lako otkriti ko tu pripada, a ko ne.“ To je postalo očigledno tokom nedavnih policijskih racija na crkvu, zbog čega su se članovi osećali upadljivijim nego ikada.

Veći izazov za Franka i Hanza leži u učenju članova crkve o njihovim novim obavezama koje imaju jedni prema drugima,

kao i o svrsi crkvene discipline. Ali za njih ove lekcije nisu toliko pitanje članstva koliko pitanje hrišćanskog života. Hrišćanski život i crkveno članstvo se gotovo savršeno preklapaju za ove blagoslovene svece. Za njih su isto.

Tako bi trebalo da bude i s nama.

ZAKLJUČAK

Kako crkveno članstvo definiše ljubav

Kroz život svojih članova lokalna crkva definiše svetu šta je to ljubav.

To je dobra vest, jer je današnji svet prilično zbunjen po pitanju definicije ljubavi. On misli da je ljubav kao komad želatina, nešto što nema sredinu, delove, čvrste ivice. Misli da je ljubav nešto slobodno od svih uslova, svih očekivanja, svih standarda, sve osude. „♥ + ♥ = brak“ piše na nalepnici za automobil. Čak i u hrišćanskim krugovima ljubav suprotstavljamo zakonu i istini, deleći svet na ljude istine i ljude ljubavi.

Jedini problem je to što Isusova ljubav nije takva. Isusova ljubav počinje delom milosti, a zatim one koji je primaju poziva na slobodu poslušnosti.

- Prvo, ona je delo milosti: „Nema veće ljubavi nego svoj život položiti za prijatelje“, rekao je Isus (Jn. 15,13).
- Zatim, ona je poziv na poslušnost: „Ako me volite, držaćete se mojih zapovesti“ (Jn. 14,15).

Ovo je kombinacija koju svet ne razume, ali to je Božija ljubav: ljubav i svetost nisu suprotstavljene jedna drugoj, već sarađuju da ljude dovedu Bogu.

Car Isus zatim poziva crkve da istu milosrdnu i poslušnu lju-

bav pokažu svetu: „Novu zapovest vam dajem – da volite jedan drugoga. Kao što sam ja voleo vas, tako i vi volite jedan drugoga. Po ovom će svi znati da ste moji učenici: ako budete imali ljubavi jedan za drugoga“ (Jn. 13,34-35). Zato polažemo život jedni za druge, a zatim se zajedno borimo za slobodu poslušnosti. Kada to činimo, pokazujemo Hristovu ljubav svetu i podstičemo narode da ga slave.

OSTALI IZVORI

- ① Moja knjiga *Church Discipline: How the Church Protects the Name of Jesus* (crkvena disciplina: kako crkva štiti Isusovo ime, *prim. prev.*) (Crossway 2012) je knjiga koja ide uz ovu. Ona objašnjava kako pristupiti različitim scenarijima koji iziskuju disciplinu. Ona je proširenje sadržaja sedmog poglavlja.
- ② Dublji biblijski i teološki pristupi temama iz ove knjige mogu se naći u mojoj knjizi *The Church and the Surprising Offense of God's Love: Reintroducing the Doctrines of Church Membership and Discipline* (crkva i iznenađujuća uvreda Božije ljubavi: ponovno upoznavanje s doktrinama članstva i discipline, *prim. prev.*) (Crossway, 2010).
- ③ Tabiti Anjabvil nudi predivno razmišljanje o tome kako težiti smislenom članstvu u svojoj knjizi *What is a Healthy Church Member?* (šta je zdrav član crkve?, *prim. prev.*) (Crossway 2008).
- ④ Ukoliko niste pročitali knjigu Marka Devera *What is a Healthy Church?* (šta je zdrava crkva?, *prim. prev.*) (Crossway 2008), propustili ste odličan uvod u ono što treba tražiti od zdrave crkve.
- ⑤ Mnoštvo članaka, knjiških kritika, audio-intervjua i kratkih pitanja i odgovora na temu članstva i discipline možete naći na stranici www.9Marks.org.

POSEBNA ZAHVALNOST

Još jednom veliko hvala Marku Deveru, Metu Šmukeru i Rajanu Taunsendu što su podržali ovo delo. Bobi Džejmison ga je prvi pročitao i dao dobre predloge. Hvala vam, braćo. Volim svoj posao zbog ovih ljudi i drugih zaposlenih u izdavačkoj kući *9Marks*.

Kuća *Crossway* je divan izdavač za saradnju. Zahvalnost Alu Fišeru i drugima.

Još čitalaca prvog rukopisa, od kojih mu je svaki doprineo, bili su Kendrick Kuo, Džef Girhart, Bil i Džejn Englund, Robert Klajn i Džeremi Rine. Mnogo vam hvala, prijatelji.

Kao i uvek, moja divna žena Šenon bila je izvor podrške i razgovora o sadržaju knjige. Mnogo sam zahvalan za tebe, ljubavi.

Na kraju, hvala Bogu koji je sa mnom što je poslao svog Sina da otkupi crkvu u kojoj se nalaze pobunjenici poput mene.

OBUKA ZA PROPOVEDNIKE

PROPOVEDAJ REČ

Radionice ekspozicijskog propovedanja

Projekat Timotej vam predstavlja radionice Propovedaj Reč – program za obuku u ekspozicijskom propovedanju.

Ovaj program traje četiri godine, tokom kojih se učesnici dva puta godišnje okupljaju na trodnevnim radionicama, gde u maloj grupi – od deset do dvadeset ljudi – zajedno proučavaju Božiju reč i uče kako da je propovedaju odražavajući Božije pastirsko srce.

Radionice su usredsređene na dve oblasti:

- *Kako propovedati* – učesnici će proširiti svoje znanje i unaprediti veštine proučavanja Božije reči i propovedanja i poučavanja iz nje. Govorićemo o osnovama tumačenja Biblije (hermeneutici) i važnosti vernog izlaganja Božije reči.
- *Kako vršiti pastirsku službu* – govorićemo o biblijskom modelu službe koji se temelji na Božijem srcu i obrađuje pojmove poput predvođenja službenjem, poniznosti i otvorenosti, odgoju drugih vođa i službi novog saveza.

Učesnici na svakoj radionici zajedno proučavaju jednu biblijsku knjigu, slušaju pouke predavača, uče jedni od drugih i vežbaju upotrebu naučenih načela proučavanja i propovedanja Svetog pisma. Radionice su veoma žive, s mnogo interakcije među učesnicima, s pitanjima i odgovorima, raspravama i osvrtima na urađeno.

Ovaj nastavni program će pomoći polaznicima da naučeno prenesu i na druge, na one „koji će biti sposobni i druge da pouče“ (Druga Timoteju 2,2), stvarajući i proširujući mrežu propovednikâ koji verno propovedaju Reč.

Za sve dodatne informacije nazovite +381 69/712–470,
pišite na adresu projekattimotej@gmail.com
ili posetite vebaj www.projekat-timotej.org

BAPTISTIČKA TEOLOŠKA ŠKOLA

Nova generacija balkanskih vođa fokusiranih na Hrista

Svako je teolog, ali nije svako dobar teolog. Ovo je parafrazirana misao iz knjige koja nosi naslov „Svako je teolog”, autora R. Č. Sprola. Baptistička teološka škola u Novom Sadu veruje u istinitost ove izjave, i u to da je našoj zemlji i celom regionu potrebno više ljudi koji imaju osnovno teološko obrazovanje. Škola pruža studentima alatke koje su im potrebne kako bi ispravno tumačili Sveto pismo, i za to nudi programe usmerene u tri pravca, koji su prilično prilagođeni okolnostima u kojoj ljudi u našoj zemlji žive.

Programi:

- Mogućnost slušanja predavanja
- Sertifikat program
- Program diplomiranog teologa

Verujemo da ovi programi nude alatke koje su potrebne svima koji služe, ili razmišljaju o tome da služe kao pastori, starešine, misionari, đakoni, ili su u nekoj službi koja uključuje vođenje i poučavanje. Ako neko nije u formalnoj službi, ovi programi i dalje mogu da budu blagoslov za pojedinca, za njegovu porodicu, i za ličnu evangelizaciju i učenje. Fokus naših predavanja je na tri stvari: karakter, veštine i znanje. Veliki akcenat je na izgradnji karaktera, jer verujemo da studenti kojima se razvija karakter jesu oni koji će voljno sticati i znanje i veštine, i koji će to zdravo i koristiti.

Naša vizija je Nova generacija balkanskih vođa fokusiranih na Hrista. Motiviramo Vas da razmislite o tome da nas kontaktirate, ili da nam preporučite nekoga iz vaše zajednice ko je zainteresovan za teološko obrazovanje.

Za sve dodatne informacije pišite na adresu bts.novisad@gmail.com
ili posetite veb-sajt www.btsns.org

DA LI VAM JE CRKVA ZDRAVA?

*Služba 9Marks oprema crkvene vođe prenoseći im biblijsku viziju
i pružajući im praktična sredstva kako bi njihove zdrave
crkve pokazivale narodima Božju slavu.*

Radi toga nam je cilj da pomognemo crkvama da razviju devet zdravih, ali često zanemarenih odlika:

- ① Ekspozicijsko propovedanje
- ② Nauka utemeljena na evanđelju
- ③ Biblijsko shvatanje obraćenja i evangelizacije
- ④ Biblijsko crkveno članstvo
- ⑤ Biblijsku crkvenu stegu
- ⑥ Biblijski pristup učenishtvu i rastu
- ⑦ Biblijsko crkveno vodstvo
- ⑧ Biblijsko shvatanje i praktikovanje molitve
- ⑨ Biblijsko shvatanje i praktikovanje misije

Služba 9Marks piše članke, knjige, prikaze knjiga i internet časopis. Organizujemo konferencije, snimamo intervjuje i proizvodimo druga sredstva kako bismo opremili crkve za pokazivanje Božije slave.

Posetite naš veb-sajt, gde možete pronaći sadržaje na više od četrdeset jezika i prijaviti se za primanje našeg besplatnog internet časopisa. Na sledećoj adresi se nalazi potpuni spisak naših sajtova na drugim jezicima: 9marks.org/about/international-efforts/.

— Posetite Projekat Timotej —

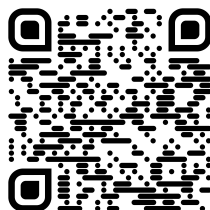
Pronađite nas na adresi Kolo srpskih sestara 24, Novi Sad, ili na onlajn platformama:

 Projekat Timotej

 @projekat_timotej

 www.projekat-timotej.org

Skenirajte QR kod i preuzmite besplatne materijale za proučavanje:

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Biblioteke Mатице српске, Нови Сад

27

2-7:316.454.2

ЛИМАН, Донатан, 1973-

Crkveno članstvo : kako da svet zna ko su Isusovi predstavnici / Džonatan Liman ; predgovor Majkla Hortona ; [prevod Anja Lalović]. -
Titel : Hrišćansko udruženje Projekat Timotej, 2023 (Stara Pazova : Euro Dream). - 126 str. ; 21 cm. - (Izgradnja zdravih crkava)

Prevod dela: Church membership / Jonathan Leeman. - Tiraž 500. -
Napomene i bibliografske reference uz tekst. - Bibliografija.

9Marks ISBN: 979-8-89218-092-4

a) Хришћанство b) Црква -- Чланство

COBISS.SR-ID 140817161

ZAŠTO BI TREBALO DA SE PRIKLJUČITE CRKVI?

Priključivanje crkvi je važan i često zapostavljen deo hrišćanskog života. Ipak, danas su trend odbacivanje prakse organizovane religije i iskazivanje prezira ili straha od obavezivanja, naročito institucijama.

Džonatan Liman govori o ovim problemima jasno objašnjavajući šta je crkveno članstvo i zbog čega je važno. Ukazavši lokalnoj crkvi poštovanje koje joj pripada, Liman je izgradio zadivljujući slučaj u korist priključivanja lokalnom telu.

„Ova kratka knjiga puna praktičnih ideja i dobrih argumenata pomoći će nam da izlećimo hrišćane današnje kulture od alergije na crkveno članstvo, pastoralni autoritet, životnu odgovornost i bilo kakva ograničenja lične slobode.“

TIM KELER, nekadašnji glavni pastor Prezbiterijanske crkve Iskupitelj (Redeemer Presbyterian Church), grad Njujork

„Kratka, sveža, zabavna i, iznad svega, biblijski potkovan. Ova knjiga je objašnjenje i odbrana crkvenog članstva koje ste tražili.“

MARK DEVER, glavni pastor Baptističke crkve Kapitol hil (Capitol Hill Baptist Church), Vašington

„Liman nas podseća da crkveno članstvo nije izbor, već zahtev. Ova knjiga je snažna i izazovna, ali je isto tako prožeta evanđeljem blagodati.“

TOMAS ŠRAJNER, Džejms Bjukenen Harison profesor tumačenja Novog zaveta na Južnobaptističkom teološkom fakultetu

DŽONATAN LIMAN (MDiv, Južnobaptistički teološki fakultet) je član crkve Capitol Hill Baptist Church u Vašingtonu i pisac knjige *The Church and the Surprising Offense of God's love*. Takođe služi kao direktor uredništva u izdavačkoj kući 9Marks Ministries i urednik je njenog elektronskog žurnala eJournal.

*Ova knjiga pripada nizu *Devet odlika: Izgradnja zdravih crkava*.